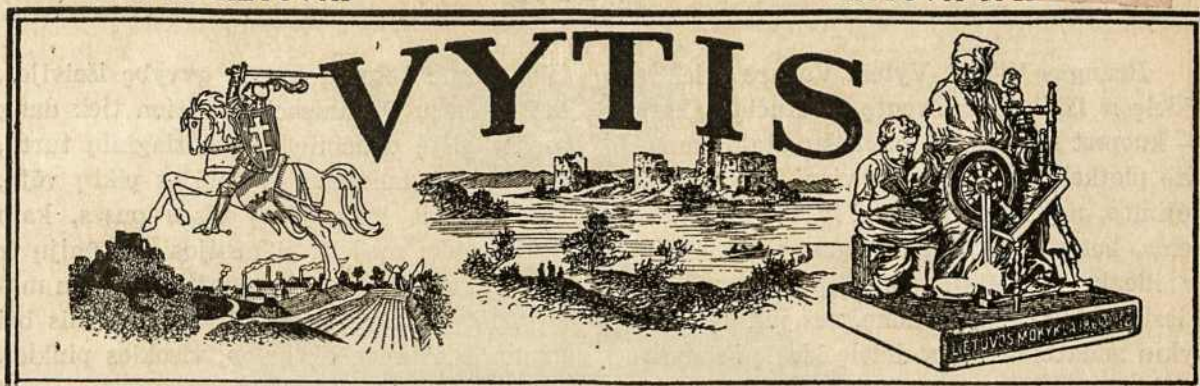

VISKAS LIETUVAI

Rev I F Bereišis
3553 Dix Ave
LIETUVOS VYČIAI

Dvisavaitinis Iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas V Gruodžio-December 30 d., 1923 m. 442 No. 14 (146)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103,
Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921."VYTIS" (The Knights)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS VYČIAI (Knights
of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATE:

Yearly	\$3.50
6 Months	2.00
In foreign Countries and Chicago Yearly	4.00

Advertising rates on application. All communi-
cations must be addressed:

"VYTIS"

4736 So. Wood Street,

Chicago, Ill.

Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis Leidžia Lietuvos Vyčiai.

Prenumerata:

Metams	\$3.50
Pusmečiui	2.00
I Užrubežį ir Chicago Metams	4.00
Pavienis Numeris	20c

"VYTIS"

4736 So. Wood Street,

Chicago, Ill.

Telephone Lafayette 6298

Visus brangius Lietuvos Vyčių Organizacijos narius-es, gerbiamus darbuotojus, rėmėjus, "VYČIO" skaitytojus ir visus bendradarbius-es su Kalėdų ir Naujų Metų šventėmis sveikina--

"VYČIO", Redakcija ir Administracija.

Linksmų švenčių!

TAI ir vėl sulaukėme Kalėdų, tos metinės, didelės ir garbingos šventės! Ir vėl apvaikšiojame atminimą To, Kuris tūkstantis devyni šimtai dvidešimts trys metai atgal, tolymuose rytuose, Judėjos žemėj, Betlėjaus priemiesčio kutelėje gimė ėdžiose ant šieno; Kuris visą pasaulį nušvietė nauja šviesa, Kuris po visą žmonių giminę pasėjo naują mokslą!

"Garbė Dievui aukštybėse, o ant žemės ramybė žmonėms gero noro!" ir vėl skamba po visą krikščionišką pasaulį, aidi ir liejasi

su angelų balsais, kurie pranešė žemei tą linksmą naujieną.

Kiekvieno tikinčio žmogaus šeimynoje šimtais sykių praskamba tas džiaugsmo imnas, kuris jau netoli du tūkstančiai metų kaip skamba ir skambės iki pasaulio pabaigos.

Stalas apdėtas kvepiančiu šienu, užties-tas balta staltiese ir ant jo padėta plotkelės — "Dievo pyragas." Susėdę aplinkui laužo jį, dalinasi, o iš širdžių gilumos eina, plaukia širdingi linkėjimai.

* * *

Brangūs Vyčiai, Vytes! Vakare prieš tą didelę ir iškilmingą šventę — Kučių vakarą — kuomet susėsite už papuošto stalo, laužysite plotkelę ir perduosite vieni kitiems linkėjimus, nepamirškite, kad ir "Vytis", nors retas, bet tikras jūsų draugas, jūsų minčių ir idealų reiškėjas, jus taip-pat sveikina. Tiesiame jums savo dešinę, nes juk visi mes sykiu sudarome vieną didelę idealę šeimyną. Linkime jums amžinai būti jaunas dvasioje, puoštis tuo Kūdikėlio Jėzaus mokslu ir būti tikrais bei tvirtais lietuviais. Nors dauguma jūsų jau čia gimę ir auge, bet kas tai? Ar-gi ne vienos žemės motinos jus ir tuos, ką čia atplaukė. Priespaudos laikais, pagimdė ir užaugino? Ar-gi ne visi esame to paties protėvių kraujo, kurį nesibijojo nė kalėjimo, nė kartuvių, nė Sibiro, kad išlaikius tautybę, lietuvišką kalbą ir nedavus jos priešams užgniaužti? Taigi, nežiūrint kokios bangos jus skalauja, nežiūrint kuo puošiatės išviršiniai, bet širdis ir kraujas *privalo* būti ir visados palikti tikra, lietuviška; ta širdis *privalo* būti tyra, graži ir Lietuvai, tiktai *Lietuvai plakti!*

Būdami tikrais lietuviais mes ne tiktai

išlaikysime lietuvių tautos gyvybę iševivijoje, bet ir mūsų Organizacija, kurion tiek daug esame įdėję dvasinių ir medžiaginių turtų, bus stipri, galinga. Ji nebijos piktų vėjų, kurie bando lankstyti į visas puses, kaip kokį menką medelį; ji nebijos perkūnijų ir audrų, kurie stengiasi nulaužti stiebą su mūsų vėliava aukštų idealų ir ją dulkėmis bei drumzlėmis apnešti; galop, visokios pinklės, kurias eidami prie savo tikslo randame ant kelio, bus lengvai prašalintos.

Užtad, broliai, sesers, visi ir visos, pasidavę vieni kitiems rankas, arčiau susispauskime bendram ir kilnam Organizacijos bei lietuviybės išlaikymo darbui; būkime patvarūs; būkime karštos, bet tvirtos širdies ir nė žingsnio neišsukime iš kelio, kuriuo ejo me per visą dešimtį metų!

Tai mūsų linkėjimai, tai mūsų troškimai, kuriuos Kūčių vakare prie baltojo stalo jums, Vyčiai, Vytės, sudedame. Gi lauždami plotkelę sveikiname jus visus linkėdami — *Linksmų Švenčių!*

"Garbė Dievui aukštybėse, o ant žemės ramybė žmonėms gero noro."

Betlėjaus žvaigžde.

Tai ne plaštakėlės lengvasparnės skraidė
Iš padangių skliauto žvaigždėmis nukloto,
Tai lengvutės puokštės, balto sniego snaigės
Leidosi ant žemės veido ūkanoto.

Sidabro vainikais pasipuošę eglės,
Tamsžalios viršūnės jau žemyn nulinko,
O rytinėj pusėj garsas praskambėjo,
Aidėsiaais ritmingais padangėms nuslinko.

Ir tylinčią žemę ūkanoms aplietą,
Rods gegužio burtai visą sužavėjo,
Nors ją ir suspaudė šalčio ranka kieta,
Vienok ant paviršiaus gėlės pražydėjo.

Pražydėjo gėlės, nusileido snaigės
Ir raudoną aušrą iš rytų sutiko.
Vėjas po pusnynus, sniegą besivaikęs,

Vos beauštant rytui pailsęs nutilo.

Suliepsnojo skliautai... Kas tai, saulė teka?
O ne! Nauja Žvaigždė ant dangaus prašvito.
Jau žmonės sukilo, visi linksmi šneka
Senai, senai laukė jie rytmečio šito.

* * *

Sveika būk Betlėjaus Žvaigždė!
Tu saldini žmogaus vargus.
Tamsybių trūko jau žievė,
Nun prasivėrė jau dangus.

Gloria, gieda angelai,
Jie skelbia žinią piemenims.
Ir mus jau budina varpai...
Keliaukim Betlėjun mintim's!

Žilvitis.

“GUL ŠIANDIENĄ JAU ANT ŠIENO KARALAITIS ŠIO SVIETO”.

Rarotai.

(Lietuvos vaizdelis).

ALTAS žiemos rytmetis, pilkame rūke paskendęs miega sodžius. Oras vėjuotas, truputį pusto. Nieko negali atskirti: nė namų, nė malūno, nė pagaliaus, bažnyčios, stovinčios ant kalnelio. Viskas paskendę tamsoje, kuri nuo balto sniego atrodo kaž kokia neaiškiai širma, pilka.

Tyla, mirtina aplinkui tylą. Tik anapus ežero, pylimo ir malūno ant kalnelio matosi geltona, neaiški šviesa. Tai bažnyčia. Pro aukštus langus eina šviesa viduj degančių lajinių lempučių.

Po valandėlės šen ir ten pradėjo rodytis žiburėliai. Tai žmonės sukilę rengiasi “ant rarotų.”

Siaurais, sniegu užneštais takais ir keliais iš visų pusių pradėjo rodytis žmogystos. Tylūs, susikaupę savyje traukia bažnyčion.

Pasiekus bažnytkaimį žmonės prasiblaivo, pralinks mėja. Čia ir judėjimas didesnis, gyvesnis. Žmonės eina, skuba. Moterys tiesiog traukia bažnyčion, vyrai-gi pirma eina į špitolę sušilti, pyпкиų parūkyti. Varpininko arba zakristijono prieškambarys pilnas dūmų, kad net akis graužia ir kartu gerklėje.

Pasigirsta varpų balsas. Bažnyčioje darosi labiau šviesu. Uždegama daugiau lempučių ir, ant galo, vienas arba keli kabanti aukštai dideli, stikliniais karoliais bei įvairiais šlifuotais stulpeliais papuošti, žvakynai.

Altorius Švenčiausios Marijos Panos aiškiai apšviestas. Aukštai dega, mirksi ratorinė žvaigždė.

Didziame altoriuje matosi didelis krocifiks su Nukryžiuotoju... dar stainelėj nepagarbintas, o jau ištiesta į žmones savo sopulinga krūtine.

Valandėlė ir nuo zokristijos durų pasigirsta aštrus varpelio balsas. Išaina tarnai baltose komzose, paskui juos eina žilas kunigas baltame, auksu išsiuvinėtame, ornate. Sugaudžia vargonai. Žmonės klaupia. Vieni traukia iš kišenių ražančius, kiti, susispietę arčiau lempučių bei žvakyno, skleidžia didelės maldaknyges.

Prasideda mišios.

“Judica me Deus”...

“Nuteisk mane, Viešpatie, o pažink darbus mano”, — girdisi nuo altoriaus laiptų.

“Išliek šviesą Tavo ir teisybę Tavo” — garsiau skamba pilnas troškimo ir vilties prašymas.

Ant viškų choras, vargonams pritariant, gieda:

“Varvinkit rasą dangus iš aukštybės
Debesys lykit lietumi teisybės,
Tegul sukepus žemė prasižioja
Ir išdaigina mums Išganytoją.”

Nuo altoriaus laiptų vėl pasigirsta kunigo: “Confiteor Deo omnipotenti”... Baltame ornate paskendęs visas atrodo šviesus, vienok išpažįsta savo nevertumą.

Per bažnyčios langus matosi, kad lauke dar visai tamsu ir kad toji tamsa gaubia bažnyčią, kaip anuomet kad norėjo apgaubti Šviesą, kuri atėjo ant žemės, bet žmonės jos nepažino ir pas save nepriėmė. Taigi pasaulyje naktis, tiktai bažnyčioje šviesu, jauku.

Choras tęsia savo:

“Liūdnas Adomas nelaimėms aptemęs,
Meldėsi Dievui iš gilumos žemės;
Toli atstumtas nuo Viešpaties veido,
Per ilgus metus tokį balsą leido.”

Po to tilsta viskas ir užstoja iškilminga valanda.

“Sursum corda!”

Prie altoriaus išskėstomis ir pakeltomis rankomis kunigas gieda Prefaciją. Įkvėptas balsas galingai muša ir plaukia bažnyčios erdve. Matai jame neapsakomą ramybę ir kartu girdi malda. Siela iš anksto nujaučia Angelus, Archangelus, Kerubinus, Serafinus su dideliu nusizeminimu klūpančius prieš altorių ir sostą Visagalio danguje, kurie, sykiu su žmonėmis, nuodėmių pilnais, tais žemės vabalėliais, dideliu širdžių pakilime gieda:

“Šventas, Šventas, Šventas!”

Po prefacijos kunigas pamažu, aiškiai kalba maldas apie garbę ir karalystę Dievo, apie duoną kasdieninę, nuodėmių atleidimą ir išvadavimą mūs nuo pikto.

Dar valandėlė ir mišios baigiasi. Ant viškų girdisi choro paskutinės giesmės punktas:

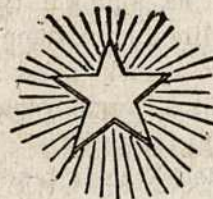
“Būk valia Tavo, kaip danguj, taip žemėj,
“Kloniosis Dievui žmonija aptemus.

“Ateik Mesijau, karštai Tavęs laukiam,
Šventųjų Tėvų verksmo giesmę traukiam”.

Į sielą įeina ilgėjimas, meilė prie visų mūs Motinos, prie dangaus, apie ką giedota; meilė prie to žemiško šventnamio, prie tikėjimo ir giesmių, kad tuo tarpu nykstančioj ryto tamsumoje dar miega tingus pasaulis.

Pamažu gęsta šviesa. Pro langus matosi žalsva lauke ryto šviesa. Žmonės eina iš bažnyčios. Saulė dar neužtekėjus, gal ir visai šiandien neužtekės, nes žemę dengia tirstas, pilkas rūkas.

Ispudingi būna Rarotai Lietuvoje.

Kalvio Darbininkas.

(Kalėdų vaizdelis).

*“Ištikrųjų sakau jums, kiek kartų
jūs tai padarėte vienam šitų mano
mažiausių, man padarėte.”*

(Mat. XXV. 30—40)

NURIMKIE, mano aniolėli, tuojau gau-
si. Valandėlę kantrybės.

Vienok ta valandėlė buvo be-
galo ilga.

Jau gal šimtą sykių serganti Onutė pra-
šo mamos nors mažo duonos kąsnelio, bet
vis tas pats raminantis atsakymas “valandė-
lę kantrybės.”

Ak, kaip norėtų motina nuraminti alkį
savo sergančios dukrelės. Bet iš kur-gi
ims tos duonutės, kad jos nėra. Nėra nė pi-
nigų, už kuriuos, nuėjus duonkepyklon, tuo-
jau galima būtų nusipirkti tos skanios kas-
dieninės duonutės. Paskutinę sauja miltų
sumaišė ir negali greitai iškepti silpnai besi-
kūrenančiam pečiuje. O čia Onutė be pa-
liovos prašo ir prašo duonutės. Sakosi jai
net viduriškai skauda.

Be sergančios Onutės, dar trys vaiku-
čiai, taip-pat alkani, glaudėsi prie bešiu-
nančio pečio ir laukė, laukė taip-gi duonu-
tės. Vyresnis už Onutę Kaziukas, nors pats
kentė alkį, bet, matydamas motinos ašaras,
tylėjo ir mažesnius maldė, tildė, ramino;
tie-gi, nors tylėjo, vienok neramiai traukė
savin kvapą, einantį iš pečio.

Jeigu ne Kūčios, lengviau ji galėtų pra-
šalinti tą skaudų prityrimą. Dabar-gi...
Ak!.. Visų vaikai linksmūs, bėginėja apie
eglaite ir žaidžia įvairiais žaislais, tik jos
grinčiutėje šalta, liūdna, nyku.

— Vaikučiai, melskimės! Gal ateis Ka-
lėdų Senukas. Melskimės ir būkime pilni
vilties, kad ateis.

Suklaupė visi prie pečio, sudėjo rankas,
o lūpos drebėjo nuo šalčio.

Onutė, visa karštyje, dejuoja ir vis pra-
šo duonutės.

Meldžiasi, meldžiasi ilgai. Meldžiasi,

kaip žmonės, kurie maldon sudeda visą sa-
vo viltį, visą atsidavimą Dievo valiai.

— Kūdikėli Jėzau, pasigailėk mūsų
vargšų. Jėzuli, duok mums ir mūsų mamy-
tei skanios duonutės, — su ašaromis prašo
vaikai.

Onutė, ant laimės, negirdi tos liūdnos
maldos. Negirdi, nes klejoja karštyje.

* * *

Sunkūs, dideli žingsniai sugirzdėjo ant
sušalusio sniego. Vienok nei motina, nei
vaikai grinčiutėje to nenugirdo; nepatėmijo,
kad kaž kas buvo sustojęs prie lango ir žiū-
rėjo, kaip motina su vaikais suklaupę pra-
šė Kūdikelio Jėzaus pasigailėti jų, vargšų.

Kalvio darbininkas, vardu Jonas, tie-
siai traukė smuklėn, kur susirinę jo drau-
gai linksmi leido vakarą laukdami pieme-
nėlių mišių.

Dvi didelės ašaros iškrito jam iš akių
ir nupuolė ant rankos. Jam rodėsi, kad tos
ašaros tai ne jo, bet viduje klūpančios mo-
tinos ir vaikučių ašaros.

Tylomis pasitraukė nuo lango. Paskui
dideliais žingsniais ėmė žingsniuoti, kaip tas,
kuris pasirįžta su stipria, geležine valia įvy-
kinti didelį ir kilmų užmanymą.

Susimąstęs įėjo Jonas smuklėn ir atsisto-
jo vidury grindų. Sužiuro visi draugai.

— Tylėkit, tylėkit! — prabilo vienas. —
Jonas turi ką nors mums pasakyti, pranešti.

Visi nutilo. Visados taip darė, kiek kar-
tų kalvio darbininkas turėjo ką nors pra-
nešti, kadangi visi jį gerbė.

Jonas pasiima kedę, atsistoja ir kalba.
Kalba nedaug, bet žodžiai, kuriuos sako sa-
vo draugams, eina iš tikros jo širdies.

— Draugai! Eidamas pas jus praėjau
grinčiutę vienos neturtingos našlės. Motina

su trimis vaikučiais suklaupę meldžiasi, prašo Kūdikėlio Jėzaus, kad gelbėtų juos vargšus. Negalime palikti nesušelpę jos. Padėkime Kūdikėliui Jėzui išpildyti prašymą. Dabar imu kepurę ir darau rinkliavą.

Sidabriniai ir popieriniai pinigai pradėjo kristi kepurėn.

Suskaityta.

— Vyrai! — atsiliepė Jonas, — ištikrųjų nemaža sumetėte, bet ką tai reiškia tokia me varge?! Ar nesutiktumėt pereiti per namus ir daugiau parinkti aukų? Kol suskambės bažnyčios varpai piemenėlių mišioms, būsime perėję visus namus. Ką sakote?

— Mielu noru! — choru sušuko visi. — Eikime!

Ir eina iš namo į namą rinkdami aukas. Visi aukoja. Vieni pinigais, kiti drabužiais, kiti valgomaisiais produktais. Buvo ir tokių, kurie netik pinigų, bet ir žaislų suteikė vaikams. Kol perėjo ištisą gatvę susidarė dideli maišai dovanų, kurių nei vienas negalėjo panešti. Vienas geraširdis davė arklį ir vežimą. Įkelta maišai vežiman, pakinkyta arklys, pririšta varpelis ir, atsisėdęs Jonas, patraukė tiesiai našlės grintelės link.

* * *

— Mamytė, girdi, varpelis skamba. Turbūt Kalėdų Senukas atvažiuoja.

Pašoko Kaziulis, pravėrė grinčiutės duris ir... o stebūklas!

— Mama, mamyte! Žiūrėk, kiek maišų pristatyta, kiek dovanų pridėta! Čiuptelėjęs vieną, kitą maišą atšoko Kaziulis į šalį bijodamas, kad kartais virsdamas maišas jo paties neprislėgtų.

Kokis džiaugsmas! Kokis džiaugsmas našlės grinčiutėje. Trejetas vaikučių šokinėja apie maišus, motina iš didelio džiaugsmo balsiai verkia. Kur yra tas geradėjas, tas gausių dovanų davėjas? Veltui jo ieško. Vaikai vienas po kito rėkia, kad tai Kūdikėlis Jėzus davė, o Kalėdų Senukas atvežė. Iš džiaugsmo visi pamiršo net ir apie alkį. Ima iš maišų dovanas, deda ir visi džiaugiasi. Vienaime maiše ant paties dugno guli sunki dėžutė. Vaikai negali jos nė pajudin-

ti. Pasišaukę mamytę išėmė ją iš maišo. Kas tai būtų, kad tokia sunki? Ima Kaziulis kirvuką ir atidaro. O, dangus! Pilna dėžutė pinigų, tikrų pinigų! Sidabriniai, popieriniai, jų tarpe matosi net keletas auksinių.

Už valandėlės visi sėdėjo prie stalo, valgė Kūčių vakarienę ir dėkojo Kūdikėliui Jėzui, kad išklausė jų prašymą.

Ilgai kentus "valandėlę kantrybės" Onutė galiausiai sulaukė. Pavalgius, pasistiprinus dabar miega ramų miegu.

Lauke pasigirdo iškilmingas bažnyčios varpų balsas, šaukiantis žmones į piemenėlių mišias. Našlės namuose susėdę apie stalą vaikučiai plonais balseliais užtraukė Kalėdų giesmę:

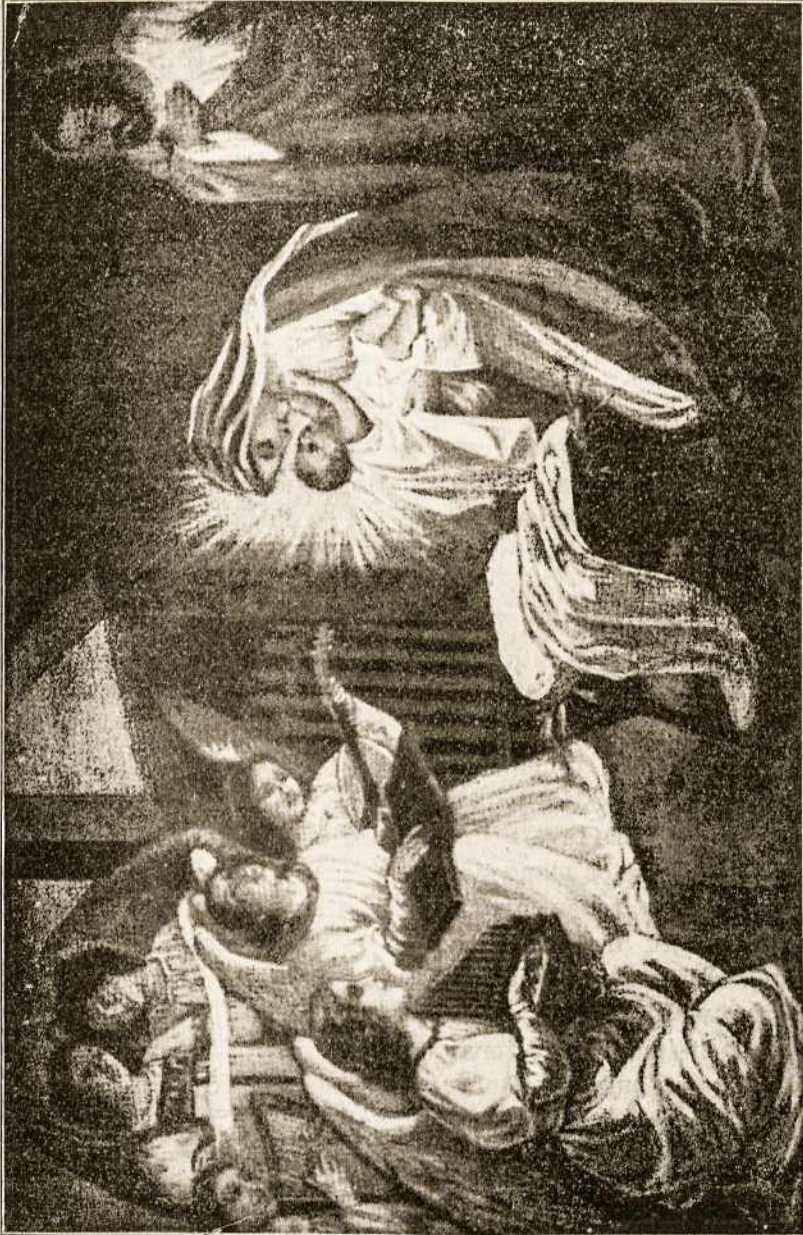
"Gul šiandieną
Jau ant šieno
Atpirkėjas šio svieto."

Bažnyčioje klūpoja prastas kalvio darbininkas ir sykiu su visais apvaikščioja tą didelę Kristaus gimimo šventę. Meldžiasi ir rodosi jam lyg būtų patį Kūdikėlį Jėzų pavalgydinęs ir apdengęs. Ištiesų taip ir buvo, sulyg paties Kūdikėlio-Kristaus žodžių: "Ištikrųjų sakau jums, kiek kartų jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiausių, man padarėte". (Mat. XXV. 30—40).

Pagal "M. F." sutaisė

S—as.

“SVEIKAS JĖZAU MAŽIAUSIAS, KŪDIKĖLI BRANGIAUSIAS”.

Kučių Naktį.

(Feljetonėlis).

TAMSU, tylu ir liūdna. Einava mudu nelygiu gyvenimo keliu... Žvaigždės mums rodo kelius, kelužėlius... Iš kur mudu ateiname, kur einame, ar tu žinai? Nei mes, nei niekas nežinome... vienok einame, kopiname, skubinamės... Išblyško mano veidas, suplyšo rūbai, sutino kruvinos nuo aštrių kelio akmenų kojos, o skausmas pasiekė beplakančią pilną ilgėsio širdį...

Giliojo ir beprasmingo sapno pažadinti vėl kopiname, vėl žengiame... vis pirmyn, pirmyn. Tu sustoji, aš žengiu; aš pailsęs sustoji, tu mane pralenki... Ir taip einame, kopiname...

Tamsu, tylu ir liūdna. Įkvėpimo valanda mano širdyje gimdė maldą, o lūpose giesmę, kurios klausė paniurusį gamta. O tu juokeis iš tų garsų, kuriuos mano širdis gimdė, o lūpos apreiškė. Tai buvo pranašo žodžiai.

Nutilo giesmė. Taip man lengva... Taip gera vienuoje. Tik tu juokies, kvatoji iš to, kas man brangu ir miela, kas mane gavinina...

Nebijau aš tamsos šešėlių ir nakties paukščių bauginančių mane! Sugydęs kojas, pasilsėjęs aš vėl žengsiu. Paliksiu tave, mano Dalužė karčioji. Nebus tau vietos mano širdyje, nei šale manęs, nes, ten, toliau, matau savo kelią. Šale manęs tu neišsiteksi, o pirma savęs neleisiu... Eisi paskui mane. Aš pasidarysiu savo likimo viešpačiu... Pats sau būsiu draugas ir mano likimo Dalužė tenai nebus reikalinga!.. Pats sau sukursiu Dalužę.

Dar žingsnis ir aš matau žvaigždėlę. Jug taip sako manoji širdis.

Toli, toli, už tolymų kalnų širdimi girdžiu varpo garsus ir amžiais lauktą imną, kuris išneš mane su mano ilgėsiu iš klajonių pasaulio į tikrąjį kelią, iš tamsos į šviesą.

Taip, aš tikiu. Taip Rašte rašyta.

Aš žmonija.

Tu senų prietarų Dalužė.

Cit pasauli! Galas tos niurios amžinos

slidžiais takeliais kelionės!

Ant dangaus pasirodė nauja Žvaigždė. Jinai šviečia kaskart plačiau, ir jos šviesa, lėkdama žaibo greitumu, apšviečia ir blaivo miglotąjį dangų ir šios žemės kelius, kelužėlius...

Iš aukštybių girdis naujas Imnas, nes prasideda naujas amžinasties istorijai lapas.

Nušvito dangus, Amžiną imną gieda dangaus Angelai. Dievybė pripildė savo Galybę visą žemę. "Et in terra pax hominibus bonae voluntatis."

Jau aš naujas. Tu pasenusi. Sudiev, tau kelerių metų tamsybė. Aš žengiu naują žingsnį ir rašau naują Istorijos knygą.

Man gimė Išganytojas. Gimė Tas, Kuris bus su mumis ligi pasaulio pabaigos!

O džiaugsme! O laimė!

Aš vergas, lygus visiems kitiems.

— Aš, žmonijoje — žmogus!

Su manim Šviesa!

Su manim — Tiesa!

Dar keli amžiai, aš atsinaujinsiu ir džiaugsiuos švėsdamas Šviesos gimimo dieną. Šviesa pergalėjo tamsą. Meilė pergalėjo pikta. Tikėjimas ir Viltis duos man naujų skaisčių minčių.

Aš — žmonija.

Tu — Atpirkėjas mano.

Aš — niekas.

Tu — Viešpats!

Garbinu Tave įvairiomis kalbomis ir širdimis. Tebūna palaiminta Betlėjaus Žvaigždė ir Šventoji naktis, davusi pasauliui Tave, Kuris išblaškei tamsą ir parodei man naują Gyvenimo Šaltinį.

"Gloria in excelsis Deo!"

Mano darbas ir aš — Tavo garbei!

Visi atstūmė nusidėjėlių, Tu vienas jį priglaudei!

Aš — dulkė žemės, žmonija.

Tu — mano Šviesa!

"Gloria, gloria, gloria in excelsis Deo."

"Et in terra pax hominibus bonae voluntatis."

A. Vaičiūnas.

POEZIJA

Tarnaitės raportas.

(Iš Šaukalio).

Poniute! ten juodas atjojo
Vytis*) ir ties rūmais sustojo;
Kaip myliu sakau: tas galiūnas
Ne šio pasaulio karaliūnas.

Aukso plunksna jam šalną svėrė,
Iš juodo plieno jam šarvai,
Žirgo akys lyg rubinai,
O žvilgys — žaibas, — mane pervėrė...

T. Jankus.

Bira 2—IV—1919 m.

Rudens gėlės.

Kokis grožis!.. Rudens gėlės
Sniegas krinta lyg sapnai...
Nardo, skrieja baltos vėlės,
Lyg kad burtus čia matai...

Sūkurin, štai jos vyniojas,
Supas jūrių vilnimis,
Viena kitą gauda, vejas
Kyla, puola tylomis...

Tai lyg paukštis sparnužėliais
Suplasnoja... ir vėl štai!
Baltos rozės žiedužėliais
Pintą juostą pamatai...

Ilgą pynę štai suvijo,
Susirinko kamuolys.
Ritas... ritas — ai, pašlijo...
Išsisklaidė į šalis.

Baltasparnės plaštakėlės
Oi, ne! — gulbių čia pulkai...
Švelnios, gražios, lengvutėlės,
Šaltos... tai žiemos plaukai...

Kokis grožis!.. Rudens gėlės

Sniegas krinta lyg sapnai,
Ten kur skraido baltos vėlės,
Kyla mintys paslaptai...

V. Endziulaitis.

Kaunas 10—XI—21 m.

—x—

Daina.

(liaudies motyvas).

— Kelkis sesele,
Eik į darželį,
Skinti rūtelę,
Pint vainikėlį.
Nes jau atjoja
Tavo bernelis,
Gale kaimelio
Žirgelis žvengia!..
— Vai nors jis joja,
Žirgelis žvengia,
Nelenks jis mūsų
Naujo dvarelio...
Jisai sustos čia
Ties mūs varteliais,
Garsiai sužvengs
Jo juodbērėlis.
Tuomet aš eisiu
Patikt bernelio,
Kviesiu užjoti
Ant mūs dvarelio;
Kad atsilsėtų,
Jo juodbērėlis,
Kad paviešėtų
Jis — bernužėlis!..
Ir koc kalbėsiu
Su juo žodelį,
Klausiu aš tuomet
Savo širdelės:
Ar jai patinka
Jaunas bernelis
Ar jis mylės
Mane mergele...
Jeigu širdelai
Patiks bernelis —
Eisiu su juom aš

*) *Vytis-čiai — karzygis-ai*
Vytis-tis-gerbas-ai.

Rūtų darželin
Ir prisiskyne
Žalių rūtelių
Pinsim abudu
Mes vainikėlių!
Jei nepatiks man
Jaunas bernelis,
Aš su juo neisiu
Rūtų darželin.
Jis sės ant žirgo
Svetur išjos sau,
Mano rūtėlės
Augs gerbiūnūsiai!..

Jurgis Daina.

31—I—21 m., 5 p. p.

—x—

* * *

Lūžta, virsta mano gėlės
iš šaknų,
nors kas rytas, vakarėlis
jų lankyt einu.

Bira lapai žiedužėlių
nuo šalnų,
paliesti mirties šešėlių,
skausmo kupinų.

Vakar rozės dar klestėjo
patvory,
šiandien lapai šalto vėjo
sukas sūkury.

Ta baltoji po pat langu,
kur žydėj,
pažiūrė į rūstų dangų —
ši ryt nubyrėj.

Aš viena likau tarp lysių
mirštančių,
bet tikiuos, kad vėl išvysiu
džiaugsmą po kančių.

J. Augustaitytė-Vaičiūnienė.

—x—

Už nemylimo.

Neviliokit manęs užkerėti sparnai,
Negraudinkit širdelės jaunos!
Aš netrokštu džiaugsmų, bet žvalgausi liūd-
Ir gailiu praeities taip linksmos. [nai

Ir dainele švelniai vakarėlio tyloj,
Neraminki širdelės aidų,

Jai likimo klasta vylingai užbyloj,
Jai skaudu ir begalo griaudu!

Negailėkit manęs, širdingieji draugai,
Nors skiriuos aš nuo jūs ir einu...
Nelydėkit! Mane palydės vien vargai —
Jūs-gi, likit prie savo sapnų!..

Jurgis Daina.

—x—

I paukšteli.

Ar tau taip linksma, mielas paukšteli,
Ar taip gyventi gera,
Kad kožną dieną giedi giesmelę?
Kas tau linksmybę daro?
Nejaugi vargo tu nepažįsti,
Nežinai rūpestėlių?
Nejaugi lengva gyvent, pramisti
Su pulku mažutėlių?
Ne iš lengvybės kasdien dainuoju,
Kokia čia man linksmybė?
Varguose gimus, varguos gyvuoju,
Vos užlaikau gyvybę,
Nekartą visą dieną lekioju
Veltui beieškau peno,
Alkana laukiu giedrą rytojų
Ir verk' mažuliai mano.
Varguos išaustą, skausme nupintą
Giedų savo giesmelę.
Su ja man viltis nauja prašvinta,
Viltis skaisčių dienėlių.

J. Naruševičius.

—x—

Meilė motinos ir tėvo.

Meilė motinos ir tėvo
Yra jausmas galingiausias,
Pamatas visų dorybių,
Kelias laimėn teisingiausias.
Jei tos meilės širdy savo
Prie tėvėlių neturėsi,
Paklydimuose gyvensi,
Tobulu būt negalėsi.

J. Naruševičius.

A. Rimanto.

Mūsų Poetų Ateities Svajonės

Ten nuo krašto ligi krašto,
Ant žvaigždėto gyvo rašto
Spindi Ateitis.

Putinas.

Ateitis — slapybių pasaulis. Mes savo vaizduotėje tegalime vos menkų jos vaizdelaičių prisistatyti. Ateities vaidiniai neturiningi, atskilę, nepilni. Slėpiningas šydas dengia būsimuosius amžius.

Žmogus stovi gyvenimo pryšakyje. Juntą save — kūrybos vainiką ir didingai taria: "Esmi aukšta šviesos esybė, todėl save žmogumi ir vadinu." (Vydūnas).

Bet tas pats žmogus — laisva, protiną būtybę — visų trijų egzistencijų atvaizdas, vos metęs akia amžinybėn, jau ir nusiskundžia: "Pasaulis be galo, pasaulis be krašto — nemoku skaityti aš amžino rašto."

Vienok toji slėpinioji ateitis — viena svarbiausių gyvenimo mįslių. Rodos, nėra pasaulio žmogaus, kuris nebandytų jos minti. Vieni ją skaisčiomis saulėtomis spalvomis rašo, aušros ryto giesmę gieda, kiti pesimingumo jūrėn skęsta ir vien tamsius amžių šešėlius temato.

Mums čion itin svarbu pastebėti tik tie ateities vaizdai, kur mūsų poetų sielose yra kilę, ir išgirsti tasai jos ilgėsysis, kur jų dvasios stygomis skambėjo.

"Ei, išsilieti aidu virš tų žaliųjų tankumynų, gerti tą tylą, eiti kaž-kur, lėkti, lėkti ten, kur erdvės be ribų, lėkti, ugninį žirgą pažabojus, paleistais plaukais, pro begalinius tyrus, kur nei ribų, kur nei kelių, justi tik vieną vėją švilpimą ausyse ir pilna krūtine gerti, gerti ir dar gerti — vakaro ramybę."

V. Krėvės Raštai 9—10 pusl.

Taip siela ilgisi ateities. Poetas pažabojęs ugninį žirgą, trokšta skristi erdvių platybėn, dangaus mėlynėn. Čia juste jaučiamas tasai audringumas, ugingumas, kuriuo dvasia veržiasi iš dainiaus krūtinės.

Skristi veržiasi dvasia,
Veržiasi pavirst pati

Saulės šypsena šviesia...

L. Gira. Vainikai 31 psl.

Tas pats ilgėsysis čion siekia aukščiausio laipsnio. Poeto siela trokšta pavirsti šviesia saules šypsena, kaip toji merguzėlė, nesulaukdama savo bernelio, kad marga gegutė pavirto ir verkė dieną naktelę.

Keliu savuoju, tarp dagių,
Einu ramus, nors širdį gelia —
Nes ateities rūke regiu
Vilties bespindinčią žvaigždėlę.

L. Gira. Vainikai 25 psl.

Nors pasiilgimas žmogaus širdį ugnimis degina, jis vistik ramus eina, kartais ir erškėciais klotu ateities taku. Jam paguoda yra skaidri, šviesi žvaigždėlė, kur teikia jėgos, stiprybės ir šviečia gyvenimo kelius.

"Vengiau žmonių, šalinausi gyvenimo, nes ėmiau pažinti kitą pasaulį. Naujas pasaulis skeidėsi prieš mane, dar nežinomas, skausmingas, didis, gražus, pilnas nuostabių gėlėtų svajonių, ilgėsio ir meilės pasaulis."

V. Krėvės Raštai 27 psl.

Bepinant svajonių svajones, besidriekiant jų gijoms saulėtoj erdvėj, poeto siela kyla virš daiktų. Ji šalinasi gyvenimo, žmonių, kad kas jos ramybės nesudrumstų.

Žmogus daužomas gyvenimo jūrės, supamas jos bangų tiki ateitį, siekia savosios žvaigždėlės. Bet tąją ateitį ne visiems vienodą Laima lėmė.

Ir pamirši tu skausmus
Gedulus paliksi,
O laimingas ir ramus
Gėlėse užmigsi.

Putino Raštai I t. 72 psl.

Tuo skambiu posmeliu dainius praneša saulėtą žmogaus ateitį. Skausmas ir liūdėsysis paskęsią amžių glūdumoj, sužydėsiančios gyvatos gėlės!

Visų daugiausia spindulėtų būsimų dienų pranešama jaunimui, jam tikrosios laimės linkima.

Jaunatvei, anot Putino, "kovose laimė duota ir aršiai ji žengsianti apvainikuota mairių vainiku (90 psl.). Šitas mūsų tautos vaidnia tikriausiai yra supratęs ugningą jaunųjų sielą. Iš jo jaunatvės ugnimi degancios krutinės tvįsta jausmingi aidai.

Tesie pavyzdžiu šie keli posmeliai.

Del gyvenimo likimo
Vien kilnaus pasišventimo
Mūšin vedini,
Mūsų ateitį miglotą
Sielų pajėgą liepsnotą
Skaidrins tik jauni.

Putino Raštai I t. 90 psl.

Poetui tautos ateitis vaizduojasi ūkanta, neaiški, slėpinga. Ir jos tamsybės tegali nušviesti vien tik jaunieji.

Tas patsai Putinas kitame savo posmelyje pranašauja didžius jaunatvės darbus, jos ugningumą ir pasaulio atgimimą.

Štai tos eilutės:

Paleisim skardžią jaunystės giesmę,
Užkursim dangų širdžių liepsna!
Suteiksim galios, rankas ištiesme,
Prikelsim žemę nauja daina.

Putino R. I t. 54 psl.

Toji "skardžioji jaunystės giesmė" nuskambėsianti vien tik gūdžiu aidu. Tos naujosios dainos klausysias pasaulis.

Ir eisim, eisim pasaulių plotais —
Skambės padangės, kalnai klausys, —
Keliais svajotais, ilgai ieškotais
Pirmyn, kur šaukia mus ilgėsysis.

Putino R. I t. 54 psl.

Skaisčiosios geltonplaukės, mėlynakės lietuvaitės ateitis ir skaisčiomis spalvomis rašyta.

Aš skinsiu, sau pinsiu rausvus vainikus,
Žydėsiu, kaip žydi laukai.

Dainuosiu, ringuosiu su jais aš skardžiai,
Lyg jų karalienė graži.

Maironio Pav. Balsai 61 psl.

Mergaitė supama gyvatos bangų, nešama stramblėto likimo jaučia savo ateitį, kaip tyros, jaunos plaštakėlės.

Vai lenkias, lenkias giedri saulelė
juodųjų debesėlių;
Vai taip aš lenksiuos, jauna mergelė,

tavęs, šelmio bernelio.

V. Krėvės Raštai 73 psl.

Taip išsitaria kitas poetas apie tą pačią jaunuolę — dienos linksmąją plaštakėlę. Ji čia pasirodo išmintinga. Trumpai nubrėžtas būsimasis jos jaunatvės ryto kelias.

Bet ne visiems ateities takai rozėmis barstyti, kitiems ir dygiais erškėčiais kloti. Poeto sielos stygomis dažnai suskamba ir nusiminimas, nusivylimas.

Man, žinau, sopulingos čia ant žemės
kelionės

Niekados neapšvies jau viltis!

Ir meldžiau nebekartą, kaip didžiausios
malonės,

Kad akis man užspaustų mirtis.

Maironis Pav. Bal. 26 psl.

Šitas posmelis tai šauksmas kietų geležinių gyvenimo pančių surakintos sielos. Užgeso vilties žvaigždėlė — nešviečia ji pašvaiste būsimųjų gyvatos metų. Poetas šaukiasi mirties angelo, kuris tamsiais sparnais apgaubtų nelaimingą žemės kelevį.

Nemažiau skausmingą žmogaus likimą reiškia šios eilutės.

... tuštumoj ir vienystėj slapčia

Atgys tavyje nebevilties kančia.

Prakeiksi tada, ką dabar pamylėjai,

Ką šiandien dainon užmiršęs sudėjai.

Tikrybė skaudžius disonansus paskleis

Ir eisi skausmingais vienystės keliais.

Putino R. I t. 46 psl.

Poetas sakyte sako, kaip dabartis veidmaininga ir kiek dėl jos skausmo, nusiminimo teks kęsti.

Ir prabėgo sapnai — ir nebgrįš jau
daugiau,

Nepasieksiu jau tai, kur ėjau..

L. Gira. Vainikai 20 pusl.

Žmogus pažinęs gyvenimą — sapnus, pajunta, kad jų stramblėtų neteks daugiau sapnuoti ir skausmingai taria: "Nepasieksiu jau tai, kur ėjau..." Tamsi ateitis, gūdus nusiminimas.

RUDUO.

MIŠKAI ir sodai buvo apsidengę geltonais ir raudonais pabalusiais lapais. Dar neseniai vaisinių medžių šakutės buvo nusvirusios nuo sunkių vaisių. Nuo rudens vėjelio jos pasiliosavo ir tiesiai, šakas išplėtę stovėjo.

Toli, toli, prie miegančio miško, pasirodė jaunas jaunikaitis, kuris rankose turėjo apsuptą pilką debesėlį. Tai buvo Ruduo. Paskui jį keliavo su triukšmu ir užėsiu jo bendrakeliautojai-vėjas ir šaltas lietelis. Nuliūdęs jis ėjo rinkdamas nupuolusius lapelius.

— Kaip nuobodus ir sunkus mano gyvenimas? Liūdna ir atsiminti, kad niekas manęs nemylė, visi slepiasi ir aš vienas. Pajutę mane iš tolo visi stengiasi kuopirmiausia pasislėpti. Nei viena gėlė, nei vienas paukštėlis nei peteliškė nenori su manimi susitikti. Visos gėlės rengiasi nusivilkti savo puikųjį apdangalą, netenka man jais pasigrozėti.

—Paukštėliai, vos pajutę mano artinimosi, keliai ir ištisais pulkais skrenda į tolimus pietus! Net ir kirminėlės, vikšrai — ir tie ieško šilto kampelio, kad pasislėpus nuo manęs. Man taip norėtusi jais pasidžiaugti! Juk nevisuomet mane lietus lydi; kartais ir saulutė pasižiūri iš pilkų debesėlių, kuri stengiasi savo silpnais spinduliais visą apšildyti. Tiesa, tuomet ji mažai tebeįstengia sušildyti...

Netik gėlės, paukštėliai slepiasi pajutę mane besiantinantį, bet dar-gi ir žmogus, toksai galingas ir tvirtas ir tas slepiasi. Įdeda dubeltus langus, užklijuoja visus plyšius, kad neįeitų mano kvėpavimas į jo gyvenimą. Ir vaikai, kurie kaip gėlės, paukštėliai esti linksmūs, dabar taipogi slepiasi ir retai tepasirodo ore.

Liūdnei galvą nuleidęs Ruduo įėjo į sodą, kur dar tebežydėjo keletas gėlių. Visos gėlės sujudo, susitikę su Rudeniu, lenkėsi iki pat žemės, lyg ieškodamos šilto kampelio pasislėpti.

Jaunas vaikas, priėjo prie radasto.

— Nusiramink, brangi gėlė: aš nieko pikto tau nepadarysiu. Tuoj pasižiūrės saulutė, leisk man tavimi pasigrozėti!

— Ne, ne! Man šalta — tavo saulės spinduliai manęs nešildo, — sudrebėjo žiedelis ir veikiai numetė savo žalumą.

Taip-pat ir rozė, kuri, pamačiusi iš tolo Rudenį, tuojaus nusivilko savo puikųjį apdangalą, tik aštrūs spygliai nenusigando jo.

— Nei vienas nenori su manimi pasilikti. Kaip-gi nepavydėjus pavasariui ir vasarai — pas juos tiek daug draugų ir nėra ne vieno, kuris nesidžiaugtų jų atsilankymais. Ruduo ryžosi nuvykti pas vasarą su prašymu, kad duotų bent vieną gėlę. Juk ji tiek daug jų turi!

Ilgai, ilgai Ruduo ėjo kol priėjo vasaros valstybę. Ant giedro dangaus saulė meiliai šypsojosi. Visur buvo girdėti linksmas paukščių čiauškėjimas, žiogų čirškėjimas. Aplink gyveno gyvumas, linksmumas.

— Kaip gera! — atsiduso Ruduo. Pajutus Rudens kvapą viskas gamtoje ėmė nerimti.

— Aš atėjau pas tave, brangi Vasara, su prašymu: duok man bent vieną gėlę. Pas tave tokia daugybė! Man nuobodu vienam, be draugų!

— Noriai tau duočiau, jei tik sutiktų mano draugai likti su tavimi. Bet, tu matai — visi slepiasi. Žiūrėk, kaip dreba mano rozės! Matai?

Žemai Ruduo nuleido galvą ir ašaros pabiro iš jo akių...

— Argi nei vienas nenori manęs pasigailėti?

Tik štai iš kaž-kur atsiliepė laibutis balselis. — Man tavęs gaila, brangus Ruduo, — aš esu pasirėngęs būti tavo draugu. Mano apdaras storas — storas ir šiltas ir aš nesibijau nė vėjo, nė šalčio?

Ruduo priėjo prie jo pasigailėjusios gėlės. Tai buvo jurgynas, aukštastiebė gėlė.

— Dėkui, tau, už pasigailėjimą! Aš sergėsiu tave kaip galėdamas. Pasodinsiu ten, kur daugiausiai šildo saulės spinduliai.

— Ir aš noriu eiti su tavimi, — pasigirdo visai silpnas balselis. Tai buvo rūta, kuri nenorėjo skirties nuo jurgyno. Linksmi grįžo Ruduo atgal, stipriai prispaudęs ir bučiuodamas draugus.

Nuo to laiko jurgynas ir rūta niekuo-

met daugiau neatsiskiria nuo Rudens ir gyvena santaikoje, kol nuvargusią žemę nepadengia šaltos žiemos apdangalas.

Iš rusų kalbos vertė

Br. Mūrinus.

Delegato Pasaka.

APIE XI-jį L. VYČIŲ SEIMĄ.

(Tąsa).

Būdami dar gana toli, jau išvydome didelius Illinois valstijos rūmus, labai panašius į Baltuosius Namus, Washingtone. Ant pat bokšto viršūnės, lengvučio ir malonaus ryto vėjo supama plevėsavę Red White and Blue vėliava. Ji buvo pusiau stiebo nuleista, ką visiems priminė šalies gedulą dėl mirties 29-tojo Jungtinių Amerikos Valstijų Prezidento — W. G. Hardingo.

Vaziuojant per vidurmiestį, daug žmonių nuo šaligatvių, pro namus ir krautuvių langus žiūrėjo, kaip ilgas automobilių karavanas su Knights of Lithuania delegates traukė į Illinois valstijos namus atlaikyti savo metinį XI-jį Seimą.

Pravažiavus vidurmiestį atsivėrė didelė aikštė (plecius), kurios vidury, ant kalnelio pasirodė pilnoje savo didybėje State House. Žviru piltu keliu automobiliai pasuko aikštėn ir už minutos privažiavome prie granito ir marmuro rūmų prieangio (gonko).

Pirmą negu tęsiu savo pasaką toliau, noriu nors trumpai pabrėžti apie pačią State House. Bet čia negalima apsieiti nepažvelgus į tolimą praeitį, kitaip sakant, į istoriją.

114 metų atgal, kuomet Illinois teritorija tapo atskirta nuo Indianos ir susiformavo valstija, kuomet išrinkta pirmas valstijos gubernatorius, Ninian Edwards, Springfieldas nebuvo valstijos sostinė, nebuvo nei tokios gigantinės State House. Pirmutinė Illinois valstijos sostinė buvo parinkta Kaskaskioj (1809 m.), kur tuomet skaitėsi svarbiausiu prekybos centru. Pirmoji State

House nieku nesiskyrė nuo paprasto gyvenamojo namo. 1820 m. sostinė perkelta Vandalijon. Trimis metais vėliau State House sudegė. Jos vietoj pastatytas naujas plytų namas už suvirš 12,000 dolierių, kuris 1836 m. liko sugriautas, kad stačius naują namą, kuomet sužinota, jog sostinę norima perkelti kitur. Tos garbės norėjo ne tik pati Vandalia, kuri per 17 metų skaitėsi valstijos sostine, bet ir daugelis kitų miestelių, ypač Illiopolis, Peoria, Jacksonville, Alton ir Springfieldas. Balsuojant, pastarasis gavo daugiausia balsų ir tokiu būdu 1837 m. Illinois valstijos sostinė liko perkelta į Springfieldą.

Dabartinė Springfieldo rotušė, taipgi Sangamon apskričio teismabutis, buvo trečia iš eilės State House. Šis namas kainavo 200,000 dol.

Visiems buvo aišku, kad Springfieldas jau pasiliks ant visados Illinois valstijos sostinė, delto varžiusieji už tą garbę miestai, ypač Peoria ir Decatur, iš naujo pakilo kovon, vienok nieko nelaimėjo.

Laikui bėgant, gyventojams daugėjant pasirodė, kad valstijos teritorijai 385 mylių ilgumo ir 218 mylių platumo, kurią dengia 55,410 ketvirtainių mylių, arba 35,462,400 akru, esamoji State House bus permaža; reikia statyti naują, didelę. Paskelbta konkursas naujai, ketvirtai iš eilės, State House planams padaryti su premija 3,000 dol. Konkurse dalyvavo 21 architektas. Geriausias planus padirbo ir premiją laimėjo architektas John C. Cackrane, kuris buvo paskirtas ir vyriausiuoju prižiūrėtoju viso statomojo darbo.

Kampinis akmuo dabartinei State House su didele iškilme padėtas kovo 11 d., 1868 m. Po devynių metų, kaikurios dalys buvo pabaigtos ir valdžios užimtos. 1888 m. State House buvo pabaigta. Taigi statymas jos užėmė ištisus 20 metų. Kainavo tais metais 4,500,000 dol.

Dabartinė Illinois State House yra statyta lotyniškame stiliuje, keturiais karidoriais iš visų keturių pusių. Viduryje didelė erdvė, kuri, kubilo pavidale, eina kuone į iki bonės viršaus. Ilgio namas turi 379 pėdas, pločio 268 pėdas ir aukščio, ligi bokšto viršaus, kur išskleista vėliava, 405 pėdas, reiškia 74 pėdomis aukštesnis už Baltąjį Namą, Washingtone.

Išorinės rūmų sienos yra statytos iš Niagara kalkakmenio (limestone), stulpai (pilioriai) tašyti iš kietojo granito. Viduje grindys, laiptai, stulpai ir įvairios mozaikos padirbtos iš balto ir spalvuoto marmuro, kuris buvo pargabentas iš Alpių (Italijos), Ispanijos ir kitų Europos kraštų. Karidorių sienos ir kitos aikštės yra nupieštos istoriniais valstijos paveikslais. Bazilikos viršuje aplinkui padirbtos marmurinės stovylos įžymių valstijos didvyrių.

Išlipę iš automobilių atstovai-ės gražioje tvarkoje suėjo į State House. Čia patiko rūmų maršalka ir visus nuvedė prie elevetorio, kuriuo užkelta ant antrojo aukšto.

XI-sis Vyčių Seimas buvo valstijos senato posėdžių salėje. Už tribunos ir pirminko kedės buvo išskleista dvi vėliavos: Red White and Blue ir Geltona Žalia ir Raudona. Matant tai ne vienam atstovui-ei atėjo galvon mintis, kad Amerikos lietuvių istorija, kas ją rašys, nebus pilna, jei liks neįrašyta šis niekeno nemanytas ir nesapnuotas istorinis įvykis, jog 1923 m., rugpiūčio 21—23 d. per XI-jį L. Vyčių Seimą Illinois State House buvo išskleista Lietuvos vėliava ir dainuota Lietuvos imnas.

Neatvykus Centro pirmininkui, Seimą atidarė Vice-pirmininkė p-lė Z. Bajorinaitė. Sukalbėjus trumpą maldele, muz. Aleksui pritariant pianu, dainuojama Amerikos, Lietuvos ir Vyčių imnai. Išsiveržus iš šimto jaunųjų krūtininių galingiems balsams, tuojau salės galerija prigužėjo žmonių. Tai buvo

įvairių departamentų viršininkai, valdininkai, knygvedžiai, stenografės ir tt. Daugelis (o gal ir visi) pirmu sykiu išgirdo seniausią kalbą, kuri šimtmečius skambėjo ir skamba Pabaltijoje, kurios mūsų tėvai, perplaukę platųjį vandenyną ir pasiekę "naują pasaulį", netik neužmiršo, bet ir savo vaikus išmokino.

Sudainavus imnus, Centro Raštininkas iš tribunos šaukia iš eilės Vyčių kuopas. Iššauktų kuopų atstovai-ės eina prie ženklelių Komisijos, kuri, užėmus stenografių vietą, kiekvienam-ai įteikia ženklelį ir knygutę su paišeliu užrašams. Kitais metais Vyčių Seimo ženkleliai būdavo paprasti. Šiemet-gi buvo visi kitoki. Ant Lietuvos vėliavos spalvų kaspino buvo gražiai prisegtas bronzos medalis, Amerikos sidabrinio dolierio didumo, su Lietuvos Vyčių ir parašu aplinkui "Knights of Lithuania." Medaliai atlieti St. Louis'e. Knygutės ir paišeliai irgi buvo tam tyčia padirbti. Ant knygučių viršelių žaliomis raidėmis atspausta "Eleventh Annual Convention of Knights of Lithuania, August 21, 22, 23, 1923, Springfield, Ill." Vidury State House. Ant paišelių "K. of L. XI Convention Aug. 21, 22, 23, 1923, Springfield, Ill." Gavę tokias knygutės kaikurie atstovai-ės nei žodžio neįrašė į jas įsidėjo kišenėn ilgai atminčiai istorinio L. Vyčių Seimo, Springfield, Ill.

Iššaukus kuopas, užsiregistravus visiems atstovams-ėms ir išrinkus Seimo Prezidiumą bei įvairias komisijas, pradėta skaityti pasveikinimai. Tuo tarpu įeina salėn Lietuvos Atstovas gerb. Valdemaras Čarneckis su žmona, Leonora, Vyte 26 kp., Worcester, Mass. Lyg elektros paliesti visi atstovai sustoja ir rankų plojimu lydi aukštus svečius iki Prezidiumo vietos. Dainuojama Lietuvos imnas. Vėl salės galerija prisipildo publikos.

Sudainavus imną, Seimo Pirmininkui perstačius, p. Čarneckis prabilsta į XI-jo Vyčių Seimo atstovus-es. Jo turininga ir patriotinė kalba giliai įsisunkia į jaunimo širdis, o nuoširdūs linkėjimai, baigiant kalbą, sukelia salėje didžiausią audrą katučių.

P-ui Čarneckiui kalbant, prie Pirmininko stalo pasirodė kitas aukštas svečias —

Illinois gubernatoriaus reprezentantas p. A. M. Shelton, Director of Registration and Education.

Lietuvos Atstovui pabaigus kalbą, Seimo Pirmininkas pakviečia kun. Vilkutaitį, Clevelando, Ohio lietuvių Šv. Jurgio parapijos kleboną, kuris gražia anglų kalba perstato p. Sheltoną. Dainuojama Amerikos imnas, po kurio gražią kalbą pasako gubernatoriaus atstovas.

Aukštiesiems svečiams apleidus salę, toliaus seka pasveikinimų skaitymas. Springfieldo Vyčių kuopa, sykiu su gražiu pasveikinimu, įteikia Seimui ir didelį bukietą gyvų rožių.

Po to daroma pertrauka pietums. Muz. Aleksis skelbia, kad 3 val. po pietų įvyks iškilmės pas Lincoln'o kapą.

(Daugiau bus).

Minties auklėjimas.

— „Iš jų darbų pažinsite juos“, — pasakė Kristus. Taip, iš darbų pažįstama žmogaus nusistatymas, jo pasaulėžvalga. Aiškiau galima pažinti žmogų iš jo žodžių. Kodėl? Todel, kad apie ką žmogus mąsto, apie tai ir kalba. Ko nebus mintyse, to negirdėsime ir žodžiuose. Taip iš darbų, žodžių sprendžiame apie žmogaus mintį, apie jo dvasią. Tatai, kad tie išvidiniai apsiरेikimai būtų toki, su kuriais drįstume visuomet ir visur pasirodyti — reikia, kad mūsų minties proto medžiaga būtų tokia, kurią drįstume aikštėn iškelti.

Tą šaltinį, — proto darbo, — iš kurio visas išteka, mes galime išauklėti. Jeigu mes kilnių dalykų svarstymui duosim brangios medžiagos; jeigu mes duosim ne retkarčiais, bet nuolat, t. y. jei mes ne tik ką neduosime protui, mintijimui žemos, blogos, arba ir tos nuvalkiotos medžiagos ir nelaiškysime protą nuolatiniame poilsyje, bet nuolat kelsime mintį, protą prie ko nors aukštesnio, kilnesnio, prie to, kur net valiai savo veikimą reikia parodyti, tai tik tokiu būdu mes išauklėsime mintį.

Išauklėta mintis neslankioja po žemę,

bet pasilieka aukščiau; nesidomi klausimais tik paviršutiniai, bet visuomet neriasi į gelmes, ji neapsirubežiuoja vien keturiomis sienomis, kaimu, miesteliu, apylinke, bet tėvynė, pasaulis, visi žmonės yra jos mintijimo objektas.

Vaisiumi tokio minties auklėjimo paprastai būna tas, kad žmogus susirūpina blogu, kurį jis mato visuomenėje ir ieško priemonių tam taisyti. Žodžiu, toksai žmogus tampa aktyvus visuomenės narys, kuriuo kiekvienas gali, turi ir privalo būti.

Žvaigždutė.

Ar lavini savo jausmus?

Sportas yra visiems, kaip jaunimui, taip ir augusiems, naudingas užsiėmimas. Tyrame ore žaidimai ir įvairūs kūno mankštiniškai auklėja žmogaus sveikatą. Senovėje pas Graikus ir Romiečius sportas buvo labai išsiplatinęs. Mūsų jaunimas vasaros metu, supratęs žaidimo svarbą, nemažai domės atkreipė į sportą.

Besirūpinant gera kūno sveikata, reikia nepamiršti kartu auklėti ir savo estetinių jausmų. Muzika yra viena iš didžiausių žmonijos prakilnių jausmų auklėtoja.

Garsus mokslo vyras Confucius, kuris gyveno 500 m. prieš Kristų, pasakė: „Parodykit man bile kokios tautos muziką, o aš pasakysiu jums koki ten žmonės; ar geri ir ar blogi šalies įstatymai“. Kaip gilioje senovėje, taip ir dabar per muziką žmogus lavina savyje prakilnius jausmus, kelia dvasią prie aukštesnių ir kiltesnių siekių.

Ne be reikalo mokyklose mokinama dainavimo. Veik kiekvienoje čionai didesnėje darbo įstaigoje rasime organizuotus chorus, orkestras, benus. Muzika ir giesmė puošia ir tikybinės pamaldas ir tautiškas šventes ir šiaip iškilmes. Aišku, kad pažinti muziką, yra naudinga ir reikalinga visiems.

Užtai, prasidėjus šiam mokslo metui, kas turi pašaukimą prie dainavimo ir instrumentinės muzikos, rašymės į savas muzikos įstaigas ir stengkimės pažinti galingą estetinių žmogaus jausmų auklėtoją — Muziką.

A. S. Pocius.

Stebėtini Dievo Keliai.

Šeimynoje N., kuri gyveno gražioje Vilniaus apylinkėje, atsitiko nelaimė. Mat, vienatinis tos šeimos sūnus, kuriam tėvai davė valią ir liuosybę visuose atvėjuose, įsipainiojo į nemalones pinkles. Politiškieji kurstytojai sugebėjo pavilioti gabųjį moksleivį ir įtraukti į jų avantūrų reikalus. To visko pasekmė buvo ta, kad revoliucijos 1848 m. jis prasižengė daug kuomi. Tik skubiu pabėgimu išsigelbėjo nuo teismo nuosprendžio — ištrėmimo. Ir kaip vėliau tėvai sužinojo, tai jis pabėgo į Ameriką. Tėvas, rūstus, bet-gi užsitarnavęs valdininkas, pareiškė, kad nuo to laiko Pranulis nebeesąs jo sūnum.

Nuo tos valandos senatve ir nuliūdima is ap sunkinti tėvai vieni sau gyveno, su vien tik tuo dadėjimu, kad tėvas savo širdyje turėjo neišgydomą žaizdą, kuri be perstojimo čiulpė jo gyvenimo spėkas ir tuo skubiau artino jį prie karsto. Dar metams nesukakus, o negailestingoji giltinė jau užmerkė jo akis, paliekant žmoną be tam tikro aprūpinimo gyvenimui, nes turta, kokį turėjo, buvo išleidę ant savo sūnaus.

Tečiau našlė N. nenusiminė; ji buvo dar gan tvirta ir surado sau užsiėmimą. Kiekvieną skatiką ji laikė del savo sūnaus. O, motiniškoji meilė, kaip iškili esi ir šventa! Ištikrųjų esi Dievingosios meilės atspindis, kurs viską perkenčia ir viską atleidžia. Tu esi toji brangenybė, kurią su savim paėmei po išguimui iš Rojaus į šią ašarų pakalnę.

Laikas bėgo savo keliu, gi motina, nieko negirdėdama nuo savo sūnaus, tečiau nepaliovė tikėjus, kad jis sugrįž prie jos kada nors. Sugrįž — gal sergantis ir beturtis, gal ieškos prieglaudos ir ramybės toje širdyje, kuri neperstojančiai ir ištikimiausiai plaka prie savo vaiko.

* * *

— Nevilk manęs, gydytojau; aš jaučiu, kad artinasi mano galas.

Senutė, pražilusi, prastoje trioboje, guinti ant senos kanapos, kalbėjo tuos žodžius

gydytojui, kurs užjausdamas ją neapleido jos vienos.

— Bet-gi, — atsakė gydytojas, — kaip ilgai žmogus gyvena, tol neprivalo prarašti vilties.

— Vilties! — pratarė pusbalsiai. — Taip, ji tik viena palaiko žmogų. — Ir atsigrėždama į gydytoją toliau tęsė: — Meldžiu pasakyti man teisybę! Del manęs, senos moteriškės, mirtis juk nėra baisi ir, žinau, kad reikia mirti ir mano dienos jau suskaitytos.

— Visi esame Dievo rankose, — atsakė gydytojas ir užjaučiančiai jos paklausė: — Ar tamsta kartais neturi giminių, vaikų?

— Nieko čia neturiu, — tarė tykiai. — Bet-gi, jeigu tamsta būtum toks malonus man patarnauti, tai melščiau tamstos pašaukti prie manęs Tėvą Anzelmą iš Benediktinų; malonėčiau su juom pasikalbėti.

Visa nusilpusi nutilo ir dėdama išdžiūvusią ranką ant silpnos ir drebančios krūtinės, meldžiančiu žvilgsniu žiūrėjo į gydytoją.

— Ištikrųjų, — atsiliepė gydytojas, — tuojuo nueisiu ir pakviesiu jį pas tamstą. Tik tuo tarpu būk rami ir nesirūpink.

Taręs tai gydytojas išėjo, o ligonė su skaudančia šypsena išlydėjo jį savo akimis.

— Jis-gi jau nieko man nepagelbės! — atsiduso. — Noriai numirčiau, jeigu tik bent sykį galėčiau dar pamatyti savo sūnų, Pranutį. Bet-gi, teesie Dievo valia!

* * *

— Ar Tėvas Anzelmas neužimtas? — paklausė gydytojas, pribuvęs į vienuolių gyvenimą.

Nesenas dar vienuolis, malonus, gan augalotas, juodų perimančių akių ir gražaus veido, mandagiai atsakė:

— Tėvas Anzelmas tik-ką išėjo, pašauktas, o gal aš galėčiau atlikti tamstos reikalavimą. Pirm kelių dienų atvykau iš Amerikos misijų reikalais.

— Čia eina apie dvasišką suraminimą vienos mirštančios senutės, — tarė gy-

ADELĒ MAŽEIKAITĒ,

Narė Liet. Vyčių 36 kp. (Chicago, Ill.) ir uoli veikėja jaunimo dirvoje. 1920 m. baigė Bryant and Straton Business College, narė Daughters of Isabelle organizacijos.

dytojas; — man išrodo, kad ji ilgai negyvens; bile valandą gali mirti. Jos antrašas yra: Mikalojaus gatvė, Nr. 5.

— Tuoju pasiskubinsiu, pone gydytoju.

— Širdingai ačiu gerbiamajam tėvui.

* * *

Trumpas vakaras baigėsi ir sutema palengva šešėlino mažą grintelę, į kurią įžengė vienuolis. Ir, kuomet jis stojo prie lovos, sergančioji su įtempimu į jį atsikreipė ir silpnu balsu tarė:

— Širdingai ačiu gerbiamajam Tėvui už triūsą; turiu aš vieną prašymą pirm nei Dievas pašauks mane.

— Meldžiu sakyti; noriai išpildysiu, jeigu galėsiu.

— Eina apie mano sūnų, — pratarė senutė.

Ant to atsiminimo jos veidas tuoju išsigiedrėjo, o silpnos akys staiga nušvito.

— Buvo tai vienatinis mūsų vaikas, vienatinė mūsų laimė; nieko dėl jo nesigailėjome. Vaikas buvo malonus, tai-gi suteikdavo mums džiaugsmą.

Su pasijudiniu pertraukė kalbą, o ašara nuriedėjo per išblyškusį jos veidą; lyg pasinėrusi į gilų miegą ji žiūrėjo prieš save. Matomai dar sykį atgijo jos širdy laikai, kuomet vaikas buvo dar tyras ir nekalta, kuomet tėvų namų dar užtekdavo jam ir pakankamai dėl jo buvo visas pasaulis. Po valandėlės pradėjo toliau tęsti:

— Laimingi tai buvo laikai, kada mūsų sūnūs visai priklausė mums. Nebūtumėm jo mainę ant karaliaus vainiko nei jo turty. Tečiau laimė subirsta, kaip stiklas; mūsų laimė subiro į trupučius.

— Praradome vaiką — ne per mirtį, ne; tik per gyvenimą, taip, per viliojantį, laisvą, palaidų, ištvirkusį gyvenimą, kurs tiek daug jaunuomenės įtraukia į prasikaltimų klaną.

Jos balsas drebėjo, krūtinė gyviau kilnojo ir puolė; tik pertraukomis, atsikvėpusi, galėjo toliau kalbėti:

— Turėjo apleisti mūsų šalį; nieko apie jį negirdėjome. Susikrimtimas nuvarė vyrą į kapus; palikau pati viena. Tik sykį, viena sykį apie jį girdėjau. Velionio draugas, kurs buvo sugrįžęs iš Amerikos, sakė, kad jį tenai matė. Prastai jam ėjosi; nedateklus padarė jį dar labiau užmirštinesniu, susirūpinusiu. Rašiau jam laišką ir meldžiau, kad sugrįžtų prie motinos, tečiau atsako negavau ir nieko negirdėjau. O vienok koks tai balsas vis man kalbėjo, kad jis dar gyvas. Laukiau iš metų į metus, kad sugrįžtų. Bet-gi buvo kitoks skirimas.

Sergančioji valandėlei vėl nutilo, kad atsikvėpus oro, o vienuolis tyliai sėdėjo ir klausėsi. Paskui su aiškiu įtempimu pradėjo vėl kalbėti:

— Maniau, kad sūnus užmerks mano

akis. Dievas-gi kitaip surėdė, tečiau nenoriu tam prieštarauti. O, gerbiamasis Tėve, sužinok apie jį ir kaip surasi jį, tai pasakyk, kad aš laiminu jį ir malonėk įteikti jam tuos drabnučius, kuriuos dėl jo sutaupiau, bedirbdama dieną ir naktį. Kad ir labai prasikalto, tai vis-gi mano sūnus, o motinos širdis užmiršta, neatmena ir atleidžia viską!

Ji sudėjo abi ranki ir meldėsi. O išartieji mirštančios senutės žodžiai perėmė vienuolį kokiais tai įstabiais įspūdziais. Bet-gi valdė save ir slėpė savy kokius tai jausmus; prisilenkė prie ligonės, tečiau negalėjo aiškiai matyti jos veido, nes gan tamsu jau buvo.

— Ar Tėvas išpildysi mano meldimą?— silpstančiu balsu tarė senutė.

Vienuolis-gi iškiliai prizadėjo:

— Taip, prizadu. Tečiau, kaip-gi vadinasi tamstos sūnus?

— Pranas R...

— Motin! Tai aš juo esu! — sušuko jaunas vienuolis ir paslėpė veidą rankose.

— Kaip tai? Mano sūnus?!

Motina priėmė paskutinius sakramentus iš sūnaus rankų; paskui jis ilgai meldėsi sykiu su motina ir pagalios tarė:

— Motin, palaimink mane!

Ir lyg saulės spinduliai palietė mirštančiąją motiną. Akys, pusiau merdinčios, atsivėrė ir iš jų ištriško meilė ir laimė; įtempenčiai pakėlė ranką ir darydama kryžiaus ženklą, lyg asmuo iš kito pasaulio, pratarė:

— Laiminu tave vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Amen.

Tamsa lengvu, tamsiu šešėliu apglobė mirusiosios motinos veidą ir galvą sūnaus, kurs mirties valandoje surado ištikimiausią širdi žemėje ir nenustojančią amžinai mylėti širdį: Motinos širdį.

A. Matutis.

—x—

PRANEŠIMAS VISUOMENEI.

Gerbiamas kun. J. Koncevičius nuo Liet. Katalikų Centro reikalų atsisakė ir su Federacijos Kultūros Vajaus prakalbomis po lietuvių kolonijas daugiau nebevažinėš.

Fed. Sekretoriatas.

Knyga ir gyvenimas.

Paėmęs katalikišką knygą patėmsi autoriaus vardą, imprimatur arba užvirtinimą, kad ji yra gera, įžangą ir turinį. Knyga-gi tapo parašyta kokiam nors tikslui.

Tas pats yra ir su Bažnyčios sūnumi. Jis turi vardą, jis yra sutvertas Dievo paveikslu, jis nešioja savo sieloje Kristaus imprimatur arba antspaudą — patvirtinimą šventais sakramentais. Jo turinys yra tai geri jo darbai. Ar-gi neaišku, kad jis turi tikslą? Geri jo darbai prigelbsti kitiems ieškoti Tiesos, Kelio ir Gyvenimo. Tai jo tikslas.

Jaunimui, įžengiant pasaulin, jo gyvenimo knygos prasmė privalo būti Meilė, kuri yra visų kitų dorybių pagrindas. Kiekvieno žmogaus gyvenimo knyga nėra dar užbaigta, kuomet jis gyvena. Mirties valanda ją užbaigs. Tad-gi, kiekvienas privalo gyventi taip, kad jo gyvenimo knyga taptų tinkantis Kristaus knygynan veikalas.

A. M.

NUO REDAKCIJOS.

Pildydami Lietuvos Vyčių 11-jo Seimo nutarimą, su šiuo numeriu įvedame "Vytin" naują anglų kalba skyrių, kurį pavadinom "Our American Friend". Tokio skyriaus pagedavo Amerikoj augęs jaunimas, kuriam anglų kalba lengviau yra reikšti mintys bei sumanymai.

Kad "Our American Friend" būtų idomus, turiningas, šiuomi "Vyčio" Redakcija kviečia Amerikoj augusį jaunimą-Vyčius-es — kuodaugiausia rašinėti mūsų Organizacijos, lietuvių jaunimo bendrai, mūsų tautybės, mokslo, dailės ir kitais klausimais. Be to, bus dedama originaliai lengvi pasiskaitymai, vaizdeliai, apysakaitės (short story), eilėraščiai, juokai ir tt.

Tegu "Our American Friend" būna jūsų gabumų atspindis.

Our American Friend.

THE LORD IS EVERYWHERE.

Thy name by birds is sung
Thy image is in the air,
If I turn here or there,
Thy name is on every tongue.

I hear Thy voice in the balmy air,
I see Thee in the rays of the sun,
And where purling streamlets run,
More than Thou art fair.

Everywhere I hear Thy name,
In the fields and forest green,
Where brightest flowers are seen,
There sweetly Thee they proclaim.

Thou art in the azure skies,
Everywhere Thee I hear,
With me Thou art always near,
For Thee only do I prize.

Thou art in the stillness of night,
When the shadows are gray,
When moon sheds its ray,
Illuming the earth with light.

O Omnipotent, be it night or day,
Wherever my steps may turn,
Wherever my thoughts yearn,
May they follow Thy guiding ray.

Pat Grēnis.

AN APPEAL TO OUR YOUNG GENERATION OF LITHUANIANS.

It is said that no one can have a clear and true conception of man, of his past and of his present, without a knowledge of literature. No one can fully appreciate the glorious and sublime mysteries of Nature—no one can fully admire them. No one can know anything of a nation without reading and studying the writings of that particular nation.

I fully realize that there are very few works of Lithuanian authors translated into English, but I doubt not that time will produce more. At present it behooves us to study Lithuanian as well as English, because thus only shall we be able to acquaint the world with the Lithuanian race, that race of people, who by their courage and valor kept off the hordes of barbarous tribes for many years and immensely helped the spread of civilization. To accomplish this, however, we must ourselves devote time and study to those authors of the land of our ancestors, and gain from their works, power and inspiration. Being yet young, nothing ought to afford greater pleasure than to sit at leisure and peruse one volume after another of quaint and forgotten lore. Let us dig up those books from the bottom of our old trunks, or brush off the cobwebs from those which have been resting — oh so long — untouched on our library shelves. They will inform us of the long years of pain, of long nights of restlessness, of dark days of hunger and distress — all endured with cheerfulness in the sweet hope of liberty. By fingering the pages of these books, with pencil or pen in hand, we shall dig up and collect from thousands of sources the choicest roots, buds and flowers of Truth the most beautiful and the best virtue.

So for our own personal intellectual benefit, and for the honor of that land which gave our forefathers birth, let us read, yea more than read, study, and even more than study, write that the world may know Lithuania, what She was, what She is, and what She aspires to be.

Anthony "Pat" Grēnis.

A SHORT TALK ON FRIENDSHIP.

Cicero in his treatise on friendship says: "Est enim amicitia nihil aliud nisi omnium divinarum humanarumque rerum cum be-

nevolentia et caritate consenio". Yes, friendship now is nothing else than a union of feelings on all things both human and divine, accompanied by benevolence and affection. And that union of feeling on all things may exist only among mortals. Friendship indeed is a "mysterious cement of the soul" that keeps human society in peace and happiness.

To me, it seems there is nothing more wonderful, nothing more precious than a true and sincere friend. Yet how little do we appreciate our friends. What can be sweeter than to have one with whom you may converse on all things just as to yourself.

When the light of Hope seems to be extinguished and all the world is dark and gloomy, go to your friend who is true as steel — a few words of encouragement and kindly admonition from him will once more make this vale of tears an earthly paradise. Sometimes clouds inky as night may lie mountainous in the skies above you and dark as Erebus too — but the helping hand of a friend will transform everything again to light and sunshine.

There are many so-called friends. Choose the real and trustworthy one, and then you will be blessed with a plenitude of peace and have calm and sunlit waters upon which to sail your bark on the great sea of Life.

A. "P." Grēnis.

Musų Jaunamečiams.

Panorėjau aš jums, jaunamečiai-ės, Vyčiai, galveles pasukinėti, palaužyti. Taigi pradedant šiuo numeriu, patieksiu jums galvosukų ir žiūrėsiu, kaip greitai juos išrišite.

Šis pirmutinis galvosukis labiau tinka mergaitėms, nes vienai gražiai Onutei sykį reikėjo jis išrišti.

Motinai prireikė vandens. Grinčioje jo nebuvo. Tad pasišaukus Onutę liepė jai

nueiti pas šulinį ir pasemti *lygiai* keturius (4) galionus. Mergaitė paduota du indai. Vienas indas buvo 3 galionų, kitas indas 5 galionų. Kaip sėmdama tais dviems indais mergaitė teisingai atsaikavo (numieravo) lygiai keturius galionus?

Katra iš jūsų greičiausia išriš šį galvosukį ir teisingai atsaką atsiųs "Vyčio" Redakcijai? Vardai ir pavardės bus paskelbti kitame numery.

Dabar jums, berniukai-dobilėliai.

Sykį iš Konstantinopolio jūrėmis plaukė laivas, kuriame buvo 30 keleivių: 15 turkų ir 15 krikščionių. Ištiko audra. Laivo kapitonas, bijodamas kad laivas nenuskęstų, sušaukė jūrininkus ir liepė jiems pusę (15) keleivių išmesti į jūres. Keleivių tarpe kilo didelė baimė. Nei vienas nežinojo, kurie jų bus išmesti iš laivo. Vienas jūrininkas buvo krikščionis. Gailėdamas savo vienminčių, jis sušaukė visus keleivius ir sustatė į ratą. Pabaigęs statyti jūrininkas pašaukė kapitoną ir paprašė, kad nuo paskirtos vietos iš eilės aplinkui skaitytų ir kiekvieną *devintą* išskirtų mesti į jūres, kol nebus išmesta visi 15 keleivių. Kaip jūrininkas sustatė keleivius į eilę, kad skaitant kiekvienas devintas žmogus buvo turkas?

Kuris iš jūsų greičiausia išriš šį galvosukį ir teisingą atsaką atsiųs "Vyčio" Redakcijai?

S. V. Žibas.

J. T. Smith.

ATEITININKAS.

(IŠ ANGLIŠKO VERTĖ A. K. TAURAGIS).

(Žiūrėk "Vyčio" Nr. 12(144).

SKYRIUS XVIII.

KVAILAS PABAIGOJE.

Ivykiai, po priežiūra šypsančio detektyvo, ėjo greitai vienas po kito. Apskričio advokatas apsiėmė vesti bylą prieš piktadarį Žeką Narkrošį. Kas priklausė tam dalykui, buvo išpildyta. Vaikai liūdijo apie nuožmų apsiėjimą ir netikrus pinigus. Maitilda, valstijos viršininko įtikinta, kad Žekas turės kalėjiman eiti, patvirtino tą, ką vaikai liūdijo. Ji buvo palikta moteries globoje, kuri prižiūrėjo, kad kai ją pašauks, atvyktų tardyman. Du policistu liko saugoti Žeką, nes gydytojas tikrino, kad jis greitai pagis. Vaikams-gi buvo įsakyta atvykti tardyman ir liūdyti prieš savo persekiotoją. Kol viskas buvo atlikta, vaikai gyveno Herkimery miestelio viešbuty. Po tardymo, rodos, nieko neliko daryti, kaip tik grįžti namo. Edvardas jau ir telegramą buvo pasiuntęs Radlienei ir Saulėnaitei, kad neužilgo sugriš visas būrys. Vincas ir Aroldas labai norėjo pamatyti vedant Žeką kalėjiman ir Edvardas manė, kad grįžimas namo užtikrintas. Bet Maginis jį įspėjo:

— Valkiojimasis Saulėnukui jau įsipyrko, bet Radlis vėl spruks, kaip tik Narkrošis atsidurs kalėjime. Nei neklausk kodel. Tik tēmyk. Savo įtaka bandyk jį pakeisti. Jis gimęs mulu. Gi, kad pagelbėjus tam, aš rytoj anksti išvažiuosiu, kad nemanytų jog yra varyte varomas namo. Jei aš vežčiau jį namo laikydamas už apykaklės, jis ir vėl pabėgtų. Bet jei jis bus paliktas ramybėje ir tu tiesiai ir įtekmingai kalbėsi, tada gal jis grįš savo noru.

Išgirdęs tokią kalbą Edvardas nustebo. Kitam nebūtų tikėjęs, bet Maginiui... Jis jau matė jo gudrumą ir patyrė, kad tokiu mažmožiu negalima jo apgauti. Patyrusiam vyrui Vincas aiškiai buvo parodęs savo nusistatymą — tęsti kelionę į Vakarus, jei tik galės pasprūkti.

Važiuojant į miestą Aroldas Edvardui pasakė, kad valkiojimasis ir turtų ieškojimas jam nepatiko ir kad niekuomet daugiau neapleis namų ir civilizuoto pasaulio. Jis manė ir Vincą esant tos pačios minties. Tūlą laiką taip ir rodėsi. Katorginis gyvenimas ant Narkrošo ūkės, žiaurus Žeko elgimasis buvo jį suminkštinęs. Bet kuomet sužinojo, kad profesonalis detektyvas jį surado ir išgelbėjo, kad bus surakintas pančiuosna, kaip kitas koks pabėgėlis, ir sugrąžintas namo, jo puikybė pakilo, senasis atkaklumas vėl pradėjo krūtinėj degti ir jis nutarė tęsti kelionę į Vakarus. Tą mintį Vincas bandė ir Aroldui pakišti, bet tas, visai netekęs drąsos, nors ir pritarė Vincui, vienok jautė, kad perteklingas namų gyvenimas, kad ir pajuoka pasūdytas, viršijo valkatos gyvenimą.

Savo pabėgimui, kad apgavus detektyvą, Vincas pasirinko ankstybą ryto valandą. Vienok, sužinojęs apie Maginio išvažiavimą, nurimo ir nutarė dar pabūti miestely, pasimatyti su Vincu Runeliu ir iš kito žvilgsnio apžiūrėti dirbtuvę. Delto Edvardas turėjo progos draugiškai pasikalbėti apie grįžimą namo pas motiną.

— Ne, negrišiu, — tarė Edvardas. — Ar tu manai, kad aš kvailas! Grįžti su senu ir jaunesniu detektyvu, kad visas miestelis pirštais badytų; mane, buvusį Villardo raštininką, išgelbėtą, suimtą ir atgal pargabentą tokio Jo Didybės Maginio ir dar didesnės didybės Ateitininko Edvardo, valgomųjų daiktų krautuvės vaiko?! Tai būtų puiku!

— Tad dar neužtenka tau tų traukinių, viešruimių ir neteisingų pinigų? — paklausė Edvardas.

— Ir raškymo kambario ir valkatų, — dadėjo Vincas. — Ne, aš važiuosiu į lyglaukius ir aukso kasyklas, nors Kinų siena man ant kelio stovėtų.

— O kas bus su motina? Ar-gi neverta apie tai pagalvoti.

ONA ŠIRVAITĖ ir STASYS ŽYLIUS,

Nariai L. Vyčių 36 kp. (Chicago Ill.), neseniai surišti moterystės ryšiu. P-as Žylius yra vargonininkas Nek. Pras. Šv. P. M. parapijos, šiemet baigia Bush Konservatoriją. P-nia Žylienė turi malonų alto balsą.

— Tokius dalykus motinos gali iškentėti, — nustebeš atsakė Vincas. — Jas visi vaikai apleidžia ir jiems nerūpi.

— Nerūpi! — piktai pakartojo Edvardas. — O kad tu būtum matęs savo motiną per tris dienas po pabėgimo. Apie jos akis, kurios visai įdubo, pasidarė dideli juodi rateliai. Nekartą girdėjau ją naktį antrą valandą vaikstant apie namus ir blysi verkiant. Apsukęs savo galvą drabužiais aš sakydavau: už visus pasaulio smagumus ir pinigų nebūčiau tokis žvėris, kaip tu. Kuni-gas turėjo ateiti ir perkalbėti ją. Maginis sakė, kad tu pats gali save aprūpinti ir kad bėgy savaitės jis tave suras. Jei ne jis ir Tėvas, ji būtų mirus! Su Saulėnaite ir-gi nekitaip buvo. Ir dar tu sakai, kad ir to-

liau laikysies savo nusistatymo ir tuomi gal užmuši savo motiną. Geras, meilus, prakilnus iš tavęs vaikas! Be abejo, malonu yra motinoms turėti tokie vaikai, kaip tu.

Šitokios, Vinco pertikrinimui, kalbos senis detektyvas visai nesitikėjo nuo savo padėjėjo. Ta kalba paėjo iš teisingos Edvardo širdies, iš pasipiktinimo neprotaujančiu ir beširdžiu Vincu.

Tie žodžiai kaip peiliu piaustė Vinco širdį. Ne delto, kad jie buvo teisingi, bet delto, kad juos kalbėjo Edvardas.

— Keliausiu į Vakarus, — atsakė Vincas, — ir tu gali pasakyti mano motinai, kad aš sugrįšiu pas ją, kuomet surasiu tuos lyglaukius ir aukso kasyklą. Aroldas ir-gi eis su manim. Mudu galime lengvai save aprūpinti.

— Nelabai, — nedrąsiai ištarė Aroldas. — Mudviem nesisekė nuo tos dienos, kada pradėjome, iki teismas dalyką paėmė į savo rankas. Gali sau keliauti Vincai, aš-gi grįšiu namo.

— Tai vienas keliausiu, — truputį nusiminęs tarė Vincas. — Sakiau, kad keliausiu ir laikysiuos savo žodžio. Jei Vakaruose nieko nerasiu, sugrįšiu kada nors, ir prisirengsiu prie virėjo amato ant galvijinio laivo į Europą. Nesipriešink, Edvarde, nieko negelbės. Rytoj apleidžiu tave. Tavo kalba nesulaikys manęs.

— O tavo motina? Kaip apie ją? Aš pasiunčiau telegramą. Maginis jai pasakys, kad tu parvažiuoji. Nežudyk jos. Grįžk namo dabar, geriau kitą syk pabėgk. Lyglaukį arba aukso kasyklą gali kaip žmogus paieškoti, bet ne kaip valkata.

— Grįžk namo sykiu su mumis, — prabilo Aroldas, — ir iškelkime šeimynoj balių!

— Ne, rytoj apleidžiu jus, — griežtai pakartojo Vincas, kad net Edvardas piktai suriko:

— Kvailas pradžioj, kvailas pabaigoj!

— Gali būti, — atsakė Vincas linksmas, patenkintas, kad Edvardą suezino, — bet aš laikausi savo žodžio!

— Ir aš laikausi savo! — atsakė Edvardas. — Pasakiau tavo motinai, kad ne-

grįšiu namo tol, kol ir tu negrįši ir laikysiuos savo žodžio.

— Nesikišk į mano reikalą! — atrėžė Vincas. — Aš nepamirštu, ką esu tau skolingas, bet tu žiūrėk savo reikalų, o man leisk žiūrėti savo.

Visą laiką juodu taip ginčijosi, eidami nuo dirbtuvės pas Vinčą Runelį. Rezultate buvo tik karštesnis Vinco užsispyrimas rytą met išvažiuoti. Edvardas galvojo, ką čia padarius, kad sulaikius jį nuo tos kelionės. Vienok iki rytojaus nieko nemanė veikti, nes tikėjosi, kad gal dar persimainys Vinco mintys.

Nežiūrint kad visi trys buvo viename kambary, naktį Vincas vogčiomis apleido juos ir, kuomet Edvardas su Aroldu nubudo apie aštuntą valandą, Vincas galėjo turėti jau daug mylių padaręs į Vakarus.

Vincas pyko ant Aroldo, kad atsisakė toliau su juo keliauti; pyko ir ant Edvardo už teisingą jam išmėtinėjimą; pyko net ir ant savęs, nes žinojo, ką Edvardas sakė apie jo motiną, tai buvo tikra tiesa ir kad jis šį kartą turėtų grįžti namo, nes tik žvėris gali taip elgtis. Vienok, neatsižvelgdamas į tai, jis bėgo, stumdamas savo draugus į atnaujintą nebvilį.

(Dar ne galas).

Pirmyn prie tiesos.

Toli, toli veda siauras, šiurkštus, status takas, kurio gale žiba aukštai tiesos žvaigždutė. Jos nepaprastas skaistumas traukia prie savęs visą žmoniją. Ir nuvargusi, nulisusi nuo sunkios kelionės tyliai ji žengia arčiau ir arčiau jos.

Bet, štai, pasigirsta balsas iš lūpų dviejų milžinų, stovinčių vieno vienoj pusėj, kito kitoj: “Sustok, vargše žmogau! Kam vargini save tokia sunkia kelione? Jei nori ką nors sužinoti, bei patirti, neikie toliau. Nuo amžių mudu čia stovim. Visą girdim ir žinom. Tik kreipkis prie mūs, o tavo įdomumas ir noras bus patenkinti. Mes esame — *Aš Girdėjau ir Jie Sakė*”.

Sustojo minia. Ir tiktai vienas, kitas

pratares: “Meluojat! Jūsų užmerktos akys aiškiai liūdija tai”, nuslinko toliau. Bet daug didesnė dalis patikėjo jų žodžiams ir grįžo.

Šimtai milijonų žmonių garbina tuodu melagysčių fontanu. Jų vardai skamba po visą pasaulį. Jie sėja neteisybes ir neapykantos diegus žmonių ausyse.

Nei vienas protingas žmogus nemes su akmeniu kitam į galvą tik delto, kad jam kitas pasakė tai daryti. Vienok tūkstančiai žmonių dar sunkiau žeidžia kits kitą negu su akmeniu. Mes imame tuščius, nieku nepamatuotus pasakymus — “*jie sakė, aš girdėjau*”, — ir metame į juos savo žodiniams akmenimis padarydami jiems tokias žaizdas, kurios palieka nebeužgydomos.

Kiek tai geresnis būtų pasaulis, jei milijonai žmonių pasiliuosuotų iš “*jie sakė, aš girdėjau*” vergijos, pasisakytų, “aš tik tą sakysiu, ką tikrai žinau, arba tik tą atkartosiu, kas aukšto autoriteto patvirtinta”. Kiek tai liktų nenužudyta nenusikaltusių žmonių, nenuplėšta garbės, nesuardyta gyvenimų.

Visagalis, sutverdamas žmogų, suteikė jam ausis, kad girdėtų; akis, kad matytų ir protą, kad suprastų. Vienok 90% visos žmonijos leidžia kitiems už juos žiūrėti, girdėti ir suprasti.

Šv. Povilas pasakė: “*Pertikrink viską, ir laikykis arti prie to kas teisinga.*”

Tad, jaunime, pirmyn prie tiesos. Nesustokime prie stovinčių melagysčių fontanų, bet žengkime arčiau ir arčiau prie tiesos. Nepasitenkinkime tuščiu pasakymu: “*Jie sakė*”, bet pirmiau negu priimsime jį kaip tiesą, eikim toliau ir ištrinkime jį. Nesigėdinkime pasakyti: “aš nežinau”, jeigu tikrai ko nežinome. Skinkime kelią prie tiesos. Lai visuomet stovi prieš mus klausimas, ne “*ką jie sakė, bet kur tiesos įrodomas*”?

P. iš V.

Bibliografija ir Kritika.

DAINOS. Žmonių poezijos antologija. Tekstas Kazio Binkio, piešiniai Kazio Šimonio. Išleido "Kultūros" B—vė Šiauliuose 1923 m. 196 pusl. in-4. Spausdinta Leipgige.

Na, tai tikrai susilaukėme liuksusinio mūsų dainų leidinio, kuriuo ne tik patys galime gėrėtis, bet ir svetimiems parodyti. O jau veik buvo išsibaigę mūsų rinkiniai. Tad Binkis, nors surinkęs 170 dainų, labai svarbų darbą atliko. O kiek čia mūsų menininko Šimonio pridėta savo darbo! Skaitai tas dainas ir atsigėrėti negali. Iliustracijomis taip pat. Koks čia tų liaudies dainų skaistumas, gražumas, aiškumas! Ai man, kad taip imtų mūsų jaunieji poetai rašyti savo eiles! Dabar tie visoki Sruogos, Tysliavos, Sėmeriai ir kiti, nors rašo lietuvių kalba, bet taip tolimi yra lietuvių dvasiai, nesuprantami, svetimi... Nerūgokit visuomenei, kad ji jūsų raštų neskaitanti. Ji jų nesupranta.

Mes savo kalboje dar neturėjome tokio veikalo, taip gausiai papuošto iliustracijomis. Tik reikia stebėtis Šimonio gausinga fantazija, puikia ornamentika. Tad reikia tarti ačiū Binkiui už teksto surengimą, Šimoniui— už jo iliustracijas, o "Kultūros" B—vei už antologijos išleidimą.

Br. Paukštys.

LIETUVIŲ LITERATŪROS ISTORIJA su žymesniųjų kūrinių turiniais. M. ir A. "Dirvos" B—vės leidinys. Mariampolė, 1923 m. 142 pusl.

Šioje srityje darbavosi ir uoliai darbuojasi iki šiam laikui prof. M. Biržiška. Tai beveik vienintėlis darbininkas toje srity. Tad pasirodymas naujų darbininkų dalykas yra sveikintinas. Juoba, kad galima sakyti yra vienintėlis vadovėlis aukštesniai mokyklai skiriamas. M. Biržiškos "Mūsų raštų istorija" galima sakyti yra tik medžiaga vadovėliui. O Gabrio "Lietuvių literatūros apžvalga" neblogas būtų mokyklai vadovėlis, tik jau išsibaigęs, ir ne visa "apžvalga" buvo duota.

Vadovėlis pradedamas "Sąkytine literatūra" — tautosaka. Paskyręs apie 3½—4 pusl. pereina prie rašytinės literatūros. Ir per visą vadovėlį einama registracijos būdu; pažymimi žymesnieji lietuvių gyvenimo laikotarpiai su pasirodžiusia tuo laikotarpiu literatūra. Kiekvienam autoriui maža kas tetenka. Žinoma, mažam vadovėly dar atpasakojant kai kurių autorių kūrinių turinį, negi gali plačiai kalbėti. Bet reikia pažymėti ir tai, kad mūsų žymesnieji rašytojai visai trumpai tepaminėti. Pav. toks A. Jakštas tepaminėtas tik 8 eilutėmis, nepaminint net kai kurių jo kūrinių. Vaisgantui teduota tik 11 eilučių visam vadovėly. O apie lietuvių literatūroje žymiausią veikalą "Pragiedrulus", nieko nepasakyta, kaip kitiems daug mažesnės vertės kūriniams pašvęsta keletą puslapių. Vadovėlis privestas ligi šių dienų su rašytojais ir jų veikalais. Bet tarpe tų, dažnai menkesnių rašytojų, nerandama kai kurių žymesnių, būtent: Paparionio, Žalios Rūtos — kun. A. Sabaliausko. Tiesa, jis tėra paminėtas, bet apie jo kūrinius "Kada rozės žydi", "Pančiai", "Laumės", nė žodelio. Taip pat Žibunto, Sakalo ir Dasaičio ir kitų. Iš Amerikiečių rašytojų tepaminėta J. Šliupas, Milukas, J. Žilinskas ir Šernas ir tai tik ligi 1905—7 metų. Apie šį laikotarpį nieko nepasakoma. Nepažymėta nei kun. A. Kaupas nei J. Kmitas ir daugelis kitų.

Vadovėlis nepatenkins aukštesniąją mokyklą.

Kalba vadovėlio graži.

Br. Paukštys.

AR YRA DIEVAS? Parašė kun. D-ras A. Maliauskas. Penkta laida. Pysl. 32 in 18. Šv. Kazimiero Draugijos leidinys No. 352. Kaune 1923.

Musiškių tiki daugelis. Tečiau iš prastuolių mažai kas težino, kaip reikia pažinti tą savo tikėjimą ir, kaip apginti jį nuo priešų. Delto-gi neįstabu, jog matome besiplečiančią visur bedievybę.

Du draugu, pasirinkusiu kunigystės luomą.

Stasys Pieza ir Pranas Juškevičius, veiklūs nariai Liet. Vyčių 36 kuopos (Chicagoje), uolūs organizatoriai lietuvių jaunimo po Vyčių vėliava. Praciną pavasarį baigė Quigley Preparatory Seminariją (Chicagoje) rugsėjo 13 d., š. m., įstojo į St. Mary of the Lake Seminariją, Area, Ill.

Stasys Pieza buvo kp. pirmininku kuone du metu. Jam vadaujant kuopa augo ir gražiai veikė. Be to, jis darbavosi prie dienraščio "Draugo" vesdamas Sporto Skyrių.

Te Aukščiausias suteikia jiems ištvermės tam aukštam tikslui pasiekti.

Gyvas tikėjimas turi būti paremtas proto prirodymais ir Dievo apreiškimu. Juk ir Kristus darė stebūklus, kad žmonės tikėtų, jog skelbiamasis Jo mokslas yra atneštoji iš dangaus tiesa. Apaštalai, norėdami prirodyti, kad Kristus buvo prižadėtasis Mesijas, ir-gi rėmėms pranašystėmis ir Kristaus stebūklais. Taigi ir mes, katalikai, juos sekdami, privalome pagrįsti arba pamatuoti savo tikėjimą prirodymais ir mokėti jį apginti nuo visokių bedievių.

Šitoji knygutė kaip tik išrodo proto prirodymais ir tikėjimo pavyzdžiais, jog yra Dievas. Malonu pažymėti, kad Lietuvos dvasiškiei imasi gaminti veikalėlių apginti tikėjimą nuo priešų ir tvirtinti jį lietuviuose per spaudą; o žmonės myli ir perka jas. Kaip matyti — toji knygutė — populiarė: susilaukė net penktos laidos. Tatai aišku, jog plačioji visuomenė noriai skaito panašaus turinio leidinius. Leidėjai, sulaukę taip didžio visuomenės pritarimo, turėtų pasirūpinti leisti tikiybinio turinio knygučių išsą eilę.

Samata.

NETIKĖJIMAS, JO PRIEŽASTYS IR PASEKMĖS. Parašė *kun. D-ras A. Maliauskas*. Trečia laida. Pustl. 32 in 18. Šv. Kazimiero Draugijos leidinys No. 348. Kaune 1923.

Dabar madoje yra revoliucija ir sumišimai. Tuo užsikrėtė ir augmenija. Ir nutarė pakelti didžią revoliuciją. Apušė buvo pirmutinė, kuri paskelbė sukilimą prieš saulės šviesą ir jos šilumą. Augmenija paklausė apušės ir nutarė saulės jungą nusikratyti. Kaip tik būdavo pateka saulė, tai visos žolės stovi, kaip stuobriai, susklaudusios savo lapus ir žiedus. Visas pievų ir miškų gražumas dingęs. Sukilusios gėlės be saulės neužsimezgė ir liko be sėklų. Žali lapeliai pagelto ir saulės vietoje augmenijos garbingąją karalystę pradėjo valdyti mirtis. Iš visų augmenų visupirma mirčiai pateko skelbusi revoliuciją prieš saulę apušė.

Mūsų laikų bedieviai visokiais būdais kursto žmones sukilti prieš Amžinosios Teisybės Saulę — tai yra Dievą. Savo kalbose, knygoje ir laikraščiuose rūpinasi paliuosuoti žmones nuo Dievo. Tų kurstytojų beklaušdami žmonės pasiliuosuoja nuo Dievo įstatyto tikėjimo, taip-pat, kaip tos žolės nuo saulės šviesos ir šilumos. Bet kas atsitiko su tomis sukilusiomis prieš saulę žolėmis, tas pats atsitinka ir su sukilusiais prieš Dievą žmonėmis.

Prieš Dievą sukilimo ir netikėjimo priežasčių yra daug. Autorius pažymi svarbiausias, būtent: žmogaus dvasios ir jo reikalų nežinojimas; laisvajai minčiai atsidavimas; blogų palinkimų nepergalėjimas; blogų knygų ir laikraščių skaitymas; ir tt. O netikėmo bei bedievybės pasekmės gyvenime pasirodo labai baisios. Bedieviai rūpinasi pasiliuosuoti nuo Dievo ir Jo tikėjimo, tačiau pasiliuosavę, kaip sako mokslininkas Scherr'as, jie tampa vergais savo blogų palinkimų. Bedievybė yra dabar piktžolė, auganti krikščionystės darželyj. Ji padarė blogo labai daug. Ji nusmelkė ne vieno žmogaus dorą ir nustūmė jį į piktadarių būrį. Pažvelgę į piktadarius, uždarytus kalėjime, pamatysime, kad didesnioji jų dalis yra žmonės arba bedieviai arba užšalę tikėjime.

Knygutės autorius, *kun. D-ras A. Maliauskas*, nuosekliai išaiškina netikėjimo prie-

žastis ir bedievybės pasekmės, remdamasis tikrais įvykiais gyvenime ir garsiųjų vyrų prityrimais. Dalykų stovį nušvietęs, autorius, aiškesniam supratimui, viską nušviečia pavyzdžiais. Amerikos dvasiškiai turėtų praplatinti tą naudingą veikalėlį ypač tose vietose, kur tikėjimo priešai platina bedievybę. Žymimas kūrėnėlis prigelbėtų suklydusiems pažinti savo klaidas ir grįžti atgal prie tikėjimo.

Samata.

IŠĖJĘ IŠ SPAUDOS ŽURNALAI.

Mūsų Žinynas. Karo mokslo ir istorijos žurnalas. IV tomas, 12 Nr., Geg. Birž. mėn., 1923 m. Red. Kapitonas V. Steponaitis. Leidžia Krašto Apsaugos Ministerijos Karo Mokslo Skyrius, Kaunas.

Logos. Filosofijos laikraštis, III-ji metai, 1—2 Nr. Redaguoja ir leidžia Pr. Dovydaitis. Redakcijos adresas: Kaunas, Laisvės Aleja Nr. 55.

Kosmos. Gamtotyros ir jos šalimų mokslų laikraštis. 3—4-jų (1919—1923) metų 2-sis sąsiuvinis. Leidžia ir redaguoja Pr. Dovydaitis. Red. adresas: Kaunas, Laisvės Aleja Nr. 55.

Naujoji Vaidilutė. Mergaičių-moksleivių laikraštis 2—3 (1922—1923) metų 3 ir 4-sis sąsiuvinis. Redakcijos adresas: Kaunas, Laisvės Aleja Nr. 55.

Krivulė. Ilustruotas mėnesinis laikraštis, Nr. 1 ir 2. Leidžia Elta (Lietuvos Telegramų Agentūra). Adresas: Kaunas, Daukanto g-vė, Nr. 9, Lithuania.

Ateitis. Mėnesinis Lietuvos moksleivių Ateitininkų laikraštis. Nr. 7—8, 1923 m, liepos ir rugpiūčio mėn.

Gairės. Meno ir literatūros žurnalas. Eina sykį į du mėnesius. Redaguoja K. Puida.

Mūsų liaudies pasakos vaikams. Parinko A. Giedrius. Antras leidinys. 1923 m. E. Jagomasto spaustuvė "Lituania" Tilžėje. Pusl. 83.

Free Tribune of Nationalities, 9th year, Nr. 1, December, 1923.

Pro Lithuania. Monthly report of the information of Lithuania, 5th year, December, 1923, Nr. 1.

Abu žurnaliukai leidžiami J. Gabrio Lausanoje (Šveicarijoje).

Pilietybės Katekizmas. Pamokinantis apie Amerikos piliečio teises ir priedermes. Anglų ir lietuvių kalbose. Išleido National Catholic Welfare Council, 1312 Massachusetts Ave., N. W., Washington, D. C.

Lietuvos Operos Artisto Koncertas.

Chicagoje vieši Lietuvos Operos artistas p. Justas Kudirka, tas pats, kuris keletas metų atgal, būdamas vargonininku Apveizdos Dievo parapijoje, nesykį savo gražiu tenoro balsu puošė mūsų koncertus.

Prieš išvažiuosiant Italijon, iš kur pasikui vėl grįš Lietuvon tęsti savo darbą Lietuvos Operoje, artistas J. Kudirka duoda koncertą nedėlioje, gruodžio (Dec.) 23 d., š. m., Studebacker teatre (418 So. Michigan Ave., tarpe Van Buren ir Congress). Koncerto pradžia lygiai 3 val. po pietų.

Artistas Justas Kudirka yra gražaus, malonaus balso (tenoro) solistas, 4 metus laavinęs balsą Ryme Karališkoje Konservatorijoje ir Lietuvos Valstybės Operoje padarė milžinišką pažangą. Būdamas Lietuvoje jis su koncertais važinėjo ir po kitas valstybes: Latviją, Estiją, Vokietiją ir k.

Visi Chicagos Vyčiai, kaipp dailės mylėtojai, turi gausiai paremti šį koncertą, nes, reikia nepamiršti, kad gyvendamas Chicagoje p. Justas Kudirka ilgus metus buvo nuolatinis L. Vyčių Chicagos Apskričio Choro dalyvis.

Bilietus įsigykite iš anksto, kad koncerto dienoje nereiktų kimštis prie kasos langelio. Bilietų galima gauti šiose vietose: "Draugo", "Vyčio" ir "Naujienų" redakcijose; Universal, Metropolitan ir Kasper State bankose; The Bell Press spaustuvėje; Beethoveno ir "Birutės" Konservatorijose; pas Vyčių ir "Birutės" chorų narius; pas Almiertes; pas Chicagos vargonininkus; Cicerijoje pas p. Lauraitį ir J. Kudirkos koncerto rengimo komisijos narius.

Kas Jaunimo Veikiama.

CHICAGO, ILL. — L. V. Chicagos Apskričio Choro koncertas. Lapkričio 21 d. School Hall salėje L. Vyčių Chicagos Apskr. choras davė metinį koncertą. Programą sudarė lietuvių ir pasaulinių kompozitorių, kaip S. Šimkaus, Sasnausko, Petrausko, Čiurlionies, Saint-Saens, Handel, Naskovsky ir Čaikovski kūriniai. Choras dainavo Šimkaus — “Ant tėvelio dvaro”; liaudies dainą — “Mažas mūsų broliūželis”; Sasnausko — “Lėk sakalėli”, “Užmi-go žemė”; Handel’io — “And the glory”; Čiurlionies — “Šėriau žirgelį”; Šimkaus — “Vai žydėk, žydėk” ir “Vaziavau dieną”; Čaikovskio — “Pater Noster” ir Handel’io — “Alleluja” (Messiah).

M. Petrausko — “Aras” dainavo oktetas iš: O. Pestininkaitės, E. Jovaišaitės, V. Volteraitės, A. Kazanausko, J. Ramanausko, J. Balsio, J. Pivorūno ir K. Pažerskio.

S. Šimulyrienė (Dociuotė), narė L. V. 47 kp. (Waukegan, Ill.) tapo surišta amžinuoju moterystės ryšiu su ponu Jeronimu Šimulynu. Jaunavedė yra didelė scenos mėgėja, dainininkė ir uoli darbuotoja Vyčių tarpe, dabar einanti kuopos išdininės pareigas. Ilgo ir gražaus gyvenimo naujam luome.

L. V. 47 kp.

Saint Saens — “Allegro Appassionats” — pianu skambino A. Pocius.

Solo — “Pasakyk Lietuva mylimoji” — Petrausko dainavo A. Bereckaitė. “Kur bakūžė samanta” ir “Vieversėliai čiułba” — Šimkaus dainavo J. Ramanauskas.

Mergaičių choras padainavo Sasnausko — “Tu mano motinėle”.

Programas, kaip matome, buvo turiningas ir gerai išpildytas (net Chicagos socialistų dienraštis “Naujienos”, kurioms Vyčių vakarai visados “prastai” išeina, tai pripažino). Kaip choras, taip ir atskiri solistai buvo gerai prisiruošę, tai ačiu kompozitoriui ir choro vedėjui p. A. Pociui.

Sugrįžus p. Pociui, Liet. Vyčių Chicagos Apskričio choras jau spėjo pastatyti du didelių koncertu. Choran sutraukta stambiausios Chicagos lietuvių meno pajėgos. Smagu pažymėti, kad kuomet Chicagos laisvamanių ir socialistų chorai menkėja (negelbsti nei kėndės, aiskrimai ir pavazinėjimai), tuo tarpu Vyčių choras auga, stiprėja. Yra vilties, kad ateity Vyčių choras paims viršenybę ant visų Chicagos chorų.

Publikos šiame koncerte buvo nedaug. Spėjame ir priežastis — šio dienos vakaras ir kokio tai Chicagos moterų (daugiausia laisvamanių) šokiai, į kuriuos nutraukė net daugelis pačių Chicagos Vyčių.

Sparnas.

CHICAGO, ILL. — Operetė “Į Tėvynę”. Gruodžio 2 d., Šv. Jurgio parapijos svetainėje Lietuvos Vyčių 48-tos kuopos, iš Springfieldo, Ill. choras, vadaujant komp. A. Aleksiu, statė scenoje dviejų aktų operetę “Į Tėvynę” (žodžiai L. Šilelio, muzika A. Aleksio).

Operetės turinys. Pirmame akte vaizduojama pasileidusis jaunimas, kuris per dieną dienas vaikiojasi po salūnus ir alkoholyje skandina dorą bei brangias jaunystės dienas. Jų bendras Petras, apšėpęs, nudrįskęs pradeda svarstyti tokį gyvenimą ir įžiūr ir prazūtis bedugnę, prie kurios artinasi visa jų kompanija. Atsimena praeitį, Angele, kurią karštai mylėjo, ryžasi persiskirti su salūnu ir draugais ir atgaivinti šviesią praeitį. Jis pradeda kovą. Nežiūrint jo draugų-ųjų pajuokos, tyčiojimosi iš jo, jis bet-gi pasilieka prie savo pasiryžimo.

Tame pat akte sauliūnan įsivagia visuomenės atmata, nepataisomas alkoholikas, be doros ir sąžinės Antanas. Išplėšęs “registerį” jis, pasiėmęs degtinės, apsako savo gyvenimą. Pasakodamas pamazų iškyla virš savo sugedimo, pasiūnta esąs naskutiniu valkata — bomu. Prisimines tėvynę. motiną, jis pajunta neansakoma sąžinės išmėtinėjima ir. rodos. jau, jau išsikis iš to purvo. pradės vesti dora gyvenimą. Tačiau valios stoka ji traukia nusiminiman, traukia prie tos pačios degtinės, kuria užliejęs savo sąžinę pasijunta vėl linksmas laimingas kol policija suranda ir, kaip žmogžudį, nugabe-

Nr. 14(146)

Petras Puišys, L. Vyčių 26 kuopos (Worcester, Mass.) pirmininkas ir p-lė Onutė Akelaitė, pasižymėjusi New York'o veikėja neseniai tapo surišti amžinu moterystės ryšiu.

Jaunai porelei linkime geriausios kloties naujame gyvenime.

L. Vyčių 26 kp., Worcester, Mass.

na kalėjiman, iš kurio nors pabėga, vienok tampa nušautas.

Antras aktas šviesus, skaistus. Čia matome padorųjį jaunimą, bežaidžiantį, bepikninkaujantį. Čia Angelė susitinka su Petru ir iš abiejų širdžių triška džiaugsmo ir meilės fontanas. Abu žada grįžti tėvynėn. Ant galo juodu apspinta visas pikninkaujantis jaunimas. Atvyksta ir pirmo akto kabaretninkai ir dedasi prie dorėjo jaunimo. Pažaidę visi sustoję dainuoja "Mes grįšim ten", ir vaidinimas baigiasi.

Žvelgiant į vaidylas, reikia pasakyti, kad ne tik visi buvo gerai prisirengę, bet ir rūpestingai parinkti. Angelė (E. Brazaitė), Petras (J. Balsis), Antanas (J. Gruštas), Magdė (E. Bucevičiūtė) dominuojančiose rolėse taip tiko ir tiek parodė dramatiinių gabumų, kad vargu galima būtų rasti geresnius. Kabaretninkės Rozės (S. Brazaitė), Marės (J. Sudentaitė) ir šokikės J. Gedminaitė, taip-pat saliuono kostumeriai Jurgis (J. Adomaitis), Juozas (P. Stirbis), Matas (P. Žemgulis) ir Baltraus (J. Milleris) drabužiai, grimas, dainos, judėšiai, mostai visų begalo gražiai armonizavosi ir teikė žiūrėtojams didelio įspūdžio.

Saliūninkas (A. Repšys) ir jo bartenderis (Bakūnas) ir-gi buvo naturalūs. Ypač pastarasis.

Choras. Chicagiečiams geras choras ne naujiena. Turime profesionalų vargonininkų chorą. L. Vyčių Ch. Aps. chorą sudaro ir-gi rinktinės chicagiečių meno pajėgos. Tai buvo matyti iš paskutinio Apskričio koncerto. Springfieldiečių Vyčių chorą sudaro išimtinai Amerikoj jau augęs jaunimas-mėgėjai, vienok chicagiečiams buvo šurprizas. Užsectė publikos jausmus. Bet kai finale išėjo ant scenos ir greit, gyvai bei linksmai užtraukė "Mes grįnos tolumoje dainuojant su meile, jis švelniai glosšim ten", galėjai pasakyti, kad komp. Aleksis su savo choru drąsiai gali stoti šale gerųjų mūsų Amerikos lietuvių chorų.

Publikos buvo pilna svetainė. Mažiausia trečdalis žmonių jau negalėjo tilpti svetainėn ir be nieko turėjo grįžti namo. Gryno pelno, sulyg komisijos pranešimo, padaryta suvirš 500 dol.

Po koncerto gražioje p. Juciaus salėje L. Vyčių Chicagos Apskritys surengė Springfieldiečiams vakariene, kurioje dalyvavo rinktinė Chicagos jaunomenė.

— x —

AMSTERDAM, N. Y. — Spalio 20 d. Am. Liet. Fed. salėje L. Vyčių 100-ji kuopa buvo surengus "confeti" ir "serpentine" šokį. Jaunimas gražiai pasilinksmino.

Lapk. 10 d. toj pačioje salėje buvo surengus antrą šokių vakarą, pamargintą poperinėm kepurėm ir švilpynėmis.

Ant rytojaus kuopos pastangomis Šv. Kazimiero parap. svet. buvo įrengtas vakaras su programa. Vaidinta trys veikaliukai: "Nepaprastas siuvėjas" (komedija), "Beauštanti aušrelė" (drama) ir "Kova po Giedraičiais" (drama).

Pirmąjį veikaliuką vaidino L. Vyčių 108 kuopa iš Schenectady, N. Y. Naujus lošėjus tikrai reikia pasveikinti. Didžiama dabartinių kuopos narių keletas metų atgal toli buvo pasilikę nuo lietuvių. Daugelis net sunkiai lietuviškai kalbėjo. Gi šian die jau drįsta rodyti savo gabumus.

Valio 108 kuopos Vyčiai!

Pastaruosius du vaidino vietinės kuopos mėgėjai.

Visi trys veikaliukai išėjo gerai.

Be to, dar eiles "Vilnius" padeklemavo O. Gasčiūtė.

Baigiant programą sudainuota Lietuvos imnas. Šaltėnas.

SCHENECTADY, N. Y. — Spalio 21 d. Šv. Kryžiaus pobažn. salėje L. Vyčių 108 kuopa buvo surengus antrą margą vakarą. Programas pradėtas Lietuvos imnu, kurį sudainavo Vyčių jaunamėčių choras.

Paskui kalbėjo gerb. klebonas kun. K. Bičkauskas apie jaunimą ir jo darbuotę lietuvių išeivijoje, pagirdamas tuos, kurie rengia vakarus ir netingi mokintis sceniškų dalykų.

Po kalbos mergaičių choras padainavo keletą dainelių, o smuikininkas V. Gaidys smuika pagriežė klasinį kūrinį.

Paskui vaidinta veikaliukas "Nepaprastas siuvėjas", kuris gražiai išėjo ir publiką prijuokino.

Po vaidinimo deklamuota eilės. Tarpuose smuikininkas S. Čižauskas ir pianistė Džidževičiūtė griežė gražius muzikos veikaliukus.

Baigiant programą atvaidinta dar veikaliukas "Dvi kūmutės", kuris publikai suteikė daug skausaus juoko.

Programui pasibaigus buvo šokiai ir trumpi užkandžiai.

Vakaras pavyko.

Šaltinas.

SCHENECTADY, N. Y. — Lapkričio 18 d. Šv. Kryžiaus parap. bažnyčioje buvo pašventinimas trijų naujai įrengtų altorių. Ceremonijos pradėta 5 val po pietų. Mišparus laikė kun. Malakauskas iš Delmar, N. Y. Asistavo kun. Žydanavičius iš Amsterdamo, N. Y. ir kun. Piastorek iš Schenectady, N. Y. Kun. Vasys pasakė įspūdingą pamokslą. Mišparus giedojo Šv. Cecelijos choras iš Amsterdam, N. Y.

Po iškilmų vakare bažnytinėje salėje buvo surengtas vakarėlis. Programą išpildė Šv. Cecelijos choras, vedamas prof. Grigoraičio. P-lė Blazinskaitė ir M. Velička dainavo solo.

P to, smuikininkas p. Ant. Žydanavičius, buvęs Rusijos kariuomenės oficerias, baigęs Pragos konservatoriją ir dalyvavęs dideliuose Europos miestų koncertuose išpildė keletą klasinių veikalų, kurie Schenectady'o publiką žavėte žavėjo.

100-ji L. Vyčių kuopa iš Amsterdamo suvaidino veikaluką "Kova po Giedraičiais", kuris gerai išėjo.

Po vaidinimo vietiniai kuopos scenos mėgėjai atliko keletą monologų, deklamacijų ir atvaidino veikaluką "Perkant laivakortę".

Programas baigtas Lietuvos imnu.

Šaltinas.

MONTREAL, CANADA. — Lapkričio 4 d. L. Vyčių 33 kuopa buvo surengus vakarėlį. Vaidino istorinį veikalą "Gims tautos genijus". Vaidinime dalyvavo šie asmenys: Stangvilos rolėje — Pov. Stangvila, Dangerutos — A. Kreivienė, Ažuolo — P. Pankauskas, Žybuoklės — E. Bandziūtė, Overės — O. Bandziūtė, Rudžio — J. Leškevičius, Zubrio — J. Skyrys, Vilko — J. Rastauskas, Pruteno —

K. Žiziūnas. Dekoracijas sutaisė Elzbieta Budriūtė ir Elena Bandziūtė. Programa baigta Lietuvos imnu.

Paskui buvo šokiai.

Lakštingalėlė.

WATERBURY, CONN. — Lapkričio 4 d. vietos Vyčių 7 kuopa buvo surengus šokių vakarą. Be Waterburio jaunimo, buvo atvykę svečių iš New Haven'o, Bridgeport'o ir Ansonia. Už gražiausia pašoktus šokius buvo duodamos dovanos, kurioms nupirkti 5 dol. aukojo Kazys Sakalauskas, beveik seniausias kuopos narys ir daugiausia pasidarbavęs kuopos naudai.

Paukštukas.

SPRING VALLEY, ILL. — Spalio 14 d. Lietuvos Vyčių 28-ta kuopa laikė susirinkimą, kurį atidarė pirm. ponis M. Ivanauskienė. Susirinkimam atsilankė gerb. klebonas, kun. Rupšys, kuris liko širdingai priimtas. Be to, kuopon įsirašė nauja narė p-lė Naujelaitė.

Protokolas praeito sus-mo perskaitytas ir vienbalsiai priimtas. Po to svarstyta nebaigti reikalai. Komisija išdav ėraportą kas link rengiamo šokio vakaro miesto svetainėje. Pranešė, kad viskas sekasi. Vėliau bus pranešta kuopai, kada vakaras įvyks.

Nutarta nupirkti parapijai anglių. Tam tikslui išrinkta komisija.

Nutarta surengti vakarą prieš pat Naujus Metus ir pusę pelno skirti parapijai. Be to, nutarta nupirkti Vyčių kambariui minkštų kėdžių ir tinkamų stalų, kad žiemos laike Vyčiai galėtų susirinkti skirtais vakarais šio to pasiskaityti ir laiką praleisti didesniai draugiškume.

L. Vyčių 28-ta kuopa jau daug yra nuveikus bažnyčiai ir tautai. Šią žiemą ir-gi nemažiau žada veikti.

Kuopos narių skaičius ir-gi didinasi. Jų tarpe atsiranda tokių, kurie pasišvenčia tam, kad kuopa augtų, didėtų. Svarbiausia patraukti augantį jaunimą į šią Organizaciją. Dabartiniam laike šiame miestely beveik ir yra tik tas vienas būrelis jaunimo tarp lietuvių. Linkėtina kuopai sutraukti Vyčių tarpan visą Amerikoje augusį lietuvių jaunimą.

Buęs.

PADEKA.

Harrisono ir Kearney Vyčiams, "Birutės" chorui ir visiems, kurie mane lankė ligonbuty laike operacijos ir gėlių atsiuntė, reiškiu gilio padėkos žodžius.

Stasilionis.

OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912,
CULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT
STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIR-

Of "Vytiis" (The Knight) published semi-monthly at Chicago, Illinois, for October 1, 1923.

State of Illinois }
County of Cook } ss.

Before me, a Notary Public in and for the State and County aforesaid, personally appeared Vincent Rūkštalis, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Business Manager of the "Vytiis" (The Knight), and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management, etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1 That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are: Publisher Lietuvos Vyčiai (Knights of Lith.) 4736 So. Wood Street, Editor Ignas Sakalas, 4456 South Talman Avenue, Managing Editor None, Business Manager Vincent Rūkštalis, 4736 So. Wood Street.

2. That the owner are: Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania), A. Aleksis, President, 815 N. Eight Street, Springfield, Ill., V. Rūkštalis, Secretary, 4736 So. Wood Street, Chicago, Ill., A. Valonis, Treasurer, 2322 W. 22nd Place, Chicago, Ill.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustees, hold stock and securities relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

Vincent Rūkštalis.

Sworn to and subscribed before me this 15th day of October, 1923.

Adolph J. Garuckas

(SEAL)

(My commission expires March 6, 1926).

Lietuvos Vyčių Centro Valdyba.

Dvasios Vadas — *kun. Ignas Boreišis*,
3553 Dix Ave., Detroit, Mich.

Pirmininkas — *komp. Aleksandras Aleksis*,
815 N. 8th St., Springfield, Ill.

Vice-Pirmininkas — *Mikas Bagdonas*,
717 W. 18th St., Chicago, Ill.

Raštininkas ir Administratorius —
Vincas Rūkštalis,
4736 So. Wood St., Chicago, Ill.

Izdininkas — *Antanas Valonis*,
2322 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

Izdo Globėjai — *A. Rubliauskaitė*,
309 So. Kildare Ave., Chicago, Ill.

J. Gedminaitė,
1800 S. 11th St., Springfield, Ill.

Spaustuvės Direktoriai:

Kun. J. Vaitukaitis,
717 W. 18th St., Chicago, Ill.

B. Jakaitis,
917 W. 33rd St., Chicago, Ill.

P. Paliulis,
1645 Wabansia Ave., Chicago, Ill.

P. Savickas,
2250 W. 24th St., Chicago, Ill.

A. Panavas,
5126 S. Marshfield Av., Chicago, Ill.

Literatinė Komisija:

Kun. F. Kemėšis,
Catholic University, Caldwell Hall,
Washington, D. C.

Kun. A. Tamoliūnas,
726 Talbot Ave., Braddock, Pa.

Kun. dr. Ignas Česaitis, "Draugo" Red.,
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

K. A. Karūzis,
St. Francis Seminary,
St. Francis, Wis.

K. Jonaitis,
4943 W. 15th St., Cicero, Ill.

D. Gustaitė,
9550 Cardoni Ave., Detroit, Mich.

Redaktorius — *Ignas K. Sakalas*,
4456 So. Talman Ave., Chicago, Ill.
Telefonas Lafayette 4184.

KIEKVIENAS VAIKINAS, KIEKVIENA MERGELE PRIVALO SKAITYTI IR PLATINTI JAUNIMO LAIKRAŠTĮ

"P A V A S A R I Ų"

Help the nurse on the battlefields of Peace

THE tuberculosis nurse is an officer in the peace-time army that is fighting tuberculosis in the home. Christmas Seals are her soldiers.

In fifteen years the death rate from consumption has been cut in half. It can be stamped out entirely.

You save human lives when you buy Christmas Seals. You send year-round cheer to homes where Christmas joy is muted by the threat of death.

Honor these seals and the work they do. When you see them, buy them.

Stamp out
Tuberculosis
with
Christmas
Seals

THE
NATIONAL, STATE, AND LOCAL TUBERCULOSIS
ASSOCIATIONS OF THE UNITED STATES

"PAVASARIS" yra įvairiausias, visas jaunimo lavinimo sritis apimamas, laikraštis. Jis turi žiuos skyrius:

Meno—Literatūros—Spaudos skyrių, kur talpinama eilėraščių apsakymėliai, nurodymai jauniems rašytojams, spaudos naujienos ir tt.

Mokslu organizacijos skyriuje rasite jaunimui prieinamų mokslu straipsnių, nurodymų visais organizacijos klausimais.

"Šventoji Ugnis"—seka ir nagrinėja blaivybės abstinencijos reikalus.

Eucharistikos Skyrius—pamaldumo, religijos ir doros gynimo reikalams.

"Kūno kultūra"—gimnastikos ir sporto klausimui populiarinti.

"Pavasaryje" dedama trumpų žinučių iš jaunimo gyvenimo, įvairių balsų—atsiliepimų iš visų gyvenimo sričių.

"Klausimų Dėžutė"—įvairiems klausimams gvidenti.

ĮDOMIAUSIAS IR LINKSMIAUSIAS SKYRIUS TAI

Juokų Krepšelis

kur talpinama juokingų eilėraščių, juokų, juokingų žinių agentūros "Piktos" telegramos, ir tt. Tad visi kas gyvas, jaunuoliai ir jaunuolės užsirašykite patys ir kitus prikalbinkite užsirašyti "Pavasari"! Kaina: Lietuvoje metams 5 litai, 6 mėn. 2.1.75c., 3 mėn. 1.1.35c. Užsirašykite visiems metams ir užsimokėkit iš kalno; tada nerūpės atsilyginimas ir laikraštį gausit kas dvi savaitės paveiksluotą, "Juokų Krepšelyje" su karikatūromis (juokingais-pašaipos piešiniais).

Skubėkit užsirašyti per savo kuopų valdybas, kad nepritrūktų pirmųjų numerių!!

Nė vienam nebūs siunčiama, kuris neatsiųs naujo užsakymo.

"Pavasaris" bus labai įvairus.

Redakcijos Administracijos adresas:

Kaunas, Ožėskienės g. 12 Nr.

ADMINISTRACIJA.

BROLIAI!

SKAITYKITE IR PLATINKITE MĖNESINĮ MOKSLEIVIŲ
LAIKRAŠTĮ

"A T E I T I Ų"

"ATEITIS" duoda įvairių mokslu šakų, tikybos, dailės, lietuvių kalbos, istorijos dalykėlių, mūsų žmonių kūrybos (folkloro) dalykų, recenzijų ir korespondencijų.

"ATEITIS" savo skiltyse deda pasižymėjusių ir jaunųjų mūsų rašytojų raštų raštėlių, jų poezijos krislelių.

"ATEITIS" seka lietuvių moksleivių gyvenimą, gindama jų kūno ir dūšios reikalus, stengdamas apšviesti visą moksleivių gyvenimą, jų vargus ir nelaimes, tobulybės ir ydas.

"ATEITIS" seka ne tik lietuvių, bet ir kitų tautų moksleivių gyvenimą.

"ATEITIS" dėl savo turinio įvairumo tinka netik moksleiviams ir jaunimui, bet ir kiekvienam susipratusiam lietuviui.

"ATEITI" redaguoja žymus lietuvių darbuotojas ir mokslininkas, Filosofijos Daktaras prof. L. Bistras.

"ATEITIS" eina sąstuviniiais po 64 pusl. kiekvienas.

Turime vilties, kad lietuvių visuomenė, o ypač broliai amerikiečiai, kurie tiek daug prisidėjo Tėvynės Lietuvos prikėlimui, ir parems, drąsiai varom pasibrėžtąjį savo darbą toliau. Tada nuoširdžiai prašome brolių amerikiečių palaikyti mūsų organą ar tai prenumerata, ar aukomis, ar "Ateities" platinimu, arba raštais.

"ATEITIS" kaina metams—20 litų, pusei metų—10 litų.

"ATEITIS" adresas: Lithuania, Kaunas, Ožėskienės g-vė
No. 12.